

ΦΘΙΝΙΞ

Σύγγραμμα Περιοδικόν

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΧΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Κ- Τ- ΔΑΖΑΡΕΤΟΥ

ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ, — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΙΑ΄. — ΠΕ΄.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

- I Περὶ ἀτμοῦ.
- II Περὶ πολυτελῆ, κατὰ Λουκιανόν--Κυριακός.
- III Ἡ Χρυσῆ ἄλυσις (συνέγ. καὶ τέλος)
- IV Ἐκ τοῦ Σατυρικοῦ δράματος « Ἀγνίθας ἐν Γόρτυνι » ἀπόσπασμα.
- V Περὶ ἔρωτος.

- VI Περὶ Γυμναστικῆς.
- VII Ἡ Θνήσκουσα κήρη.
- VIII Κοινωνικαὶ σκηναί.
- IX Ποίησις.
- X Λίσις.
- XI Αἰνίγματα.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΤΥΠΟΙΣ « ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΝΕΩΝ. »

1875.

BIBLIΟΘΗΚΗ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΔΟΣΙΟΥ
ΕΔΕΡΚΙΑΝΤΟ
ΑΛΕΞ ΔΟΣΙΟΥ ΕΝΗ ΓΡΙΒΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΕΟΝ

A la Redaction du Periodique Grec «ΦΟΙΝΙΞ»

Alexandrie Egypte.

Ὁ «ΦΟΙΝΙΞ» ανταλλάσσεται μετὰ παντός Περιοδικῆ ἢ Ἐφημερίδος. ἀναγγέλει ἐξ πᾶν βιβλίον οὗτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ τῇ Διευθύνσει.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31ην Δεκεμβρίου· εἰςὶ δὲ ὑποχρεωτικαὶ δι' ὅλοκληρον ἔτος καὶ προπληρωτέαι ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν ὑπογραφὴν καὶ σφραγίδα τοῦ ἐκδότου.

Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ὦσιν ἀπηλαγμέναι παντός ταχυδρομικοῦ τέλους.

Συνδρομὴ ἐτήσιος φράγκα 40.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν τῷ βιβλιοπώλει κ. Π. Σαράντη, ἐν τῷ Τυπογραφίῳ τῶν «Ἡμερησίων Νέων» καὶ ἐν τῷ Γραφίῳ τῆς Διευθύνσεως.

Ἐν Κἀρῳ

- » Μαρσούρα παρὰ τῷ κ.
- » Τάρτα » » »
- » Σουεζ » » »
- » Πόρτ Σαῦδ » » »
- » Μπίρκιτ-ἐλ Σάπ » » »
- » Σιμπίν-ἐλ-Κόμ » » »
- » Ζαγαζιχ » » »
- » Ζίγτα » » »
- » Μιρῶφ » » »
- » Κάφρ-ἐλ-Ζαγιάτ » » »
- » Σύρφ » » »
- » Ἀθήραις » » »
- » Πειραιεῖ » » »
- » Ναυπάκτῳ » » »
- » Κωνσταντινουπόλει » » »
- » Σμύρῃ » » »
- » Χίῳ » » »
- » Θεσσαλονίκῃ » τῇ Διευθύνσει τῆς ἐφημ. «Ἐρμῆς».

ἐν τῷ Γραφίῳ τῆς Ἐφημερίδος «Κάρον»

- Α. Κροκίδα Ὑποπροξένῳ Ἑλληνι.
- Α. Ταμπακοπούλῳ.
- Δ. Σταυρίδῃ.
- Π. Ματινάργγῳ Ὑποπροξένῳ Ἑλληνι.
- Παύλῳ Ἡσαῖα.
- Γ. Περιστιάνῳ.

τοῖς ἀδελφοῖς Καρτάλλη.

- Γ. Μέμφ.
- Ν. Νάκη βιβλιοπώλει.
- Συλλόγῳ «Αἱ Μοῦσαι».
- Π. Κ. Πάνῳ
- Μανώλῃ
- Χ. Χαμουδοπούλῳ.
- Ο. Ὀρνοτάτῃ ἱατρῷ.

Πᾶσα ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν αἰτήσεις ἀφορῶσα ἐγγραφὴν συνδρομητοῦ δὲν λαμβάνεται ἐπ' ὄψιν εἰςὶ δὲν συνοδεύηται καὶ διὰ τοῦ ποσοῦ τῆς ἐτησίας συνδρομῆς ἔστω καὶ εἰς γραμματόσημον.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «ΦΟΙΝΙΚΟΣ» δέχεται νὰ δημοσιεύῃ ἐν τῷ ἐξῶ φύλλῳ ἐκάστου Φυλ-
λαδίου, παντός εἶδους εἰδοποιήσεις διαρκείας οὐχὶ ὀλιγωτέρας τῶν τριῶν μηνῶν, ὑπὸ τοῦ
ἐξῆς ὄρους.

Διὰ εἰδοποίησιν καθέξουσιν ὁλόκληρον σελίδα

ἐπὶ	μῆνας	Φρ.
5	»	50
6	»	80
12	»	100
<i>Ἡμισίαν σελίδα.</i>		
5	»	50
6	»	50
12	»	80
<i>Τέταρτον σελίδος.</i>		
5	»	15
6	»	25
12	»	50

Διὰ εἰδοποιήσεις συντομοτέρας ἀνάγκη ἰδιαιτέρας συνεννοήσεως.

Αἱ εἰδοποιήσεις δύνανται γὰρ δημοσιεῦνται ἐν οἰαδήποτε γλώσσῃ.

Παρόραμα Σπουδαῖον.

Ἐν Σελίδι 342, στήλη δευτέρα παῦσον ἀναγνώστα μου τὴν ἀνάγνωσιν μετὰ τὸ τέλος τῆς τρίτης στροφῆς « σ κ λ η ρ ὀ ς ἀ μ ε ἰ λ ι κ τ ο ς ὡ ς ἀ δ ἄ μ α ς. » διότι ἀπουσιάζοντος κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ φυλλαδίου τοῦ Διευθυντοῦ παρελήφθη ὀλόκληρον φύλλον χειρογράφου. Ἐν τῷ ἐπομένῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθήσεται τὸ τέλος.

ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΕΟΝ

A la Rédaction du Périodique Grec «ΦΟΙΝΙΞ» Alexandrie.

ἘΟ ΦΟΙΝΙΞ ἀνταλάσσεται μετὰ παντὸς Περιοδικοῦ ἢ Ἐφημερίδος ἀναγγέλλει δὲ πᾶν βιβλίον, οὗτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ τῇ Διευθύνσει.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου. εἰσὶ δὲ ὑποχρεωτικαὶ δι' ὀλόκληρον ἔτος καὶ προπληρωτέαι καθ' ἑξαμηνίαν ἢ κατ' ἔτος, ἐπὶ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν ὑπογραφήν καὶ σφραγίδα τοῦ Ἐκδότου.

Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾄσιν ἐλεύθεραι ταχυδρομικῶν τελῶν.

Συνδρομὴ ἐτήσιος φράγκα 40.

ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΝ

ΜΕΓΑ ΩΔΙΚΟΝ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

Μεγάλῃ Μουσικῇ Συμφωνίᾳ καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, καὶ διάφορα τεμάχια
Μελοδραμάτων ὑπὸ δεδοκιμασμένων ἀοιδῶν ἐκτελούμενα.

ΠΟΤΑ ΕΚ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Πρόθυμος Ὑπηρεσία.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΜΕΓΑ ΩΔΙΚΟΝ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ.

Ἐκάστην ἑσπέραν Μουσικῇ συμφωνίᾳ, καὶ διάφορα τεμάχια Μελοδραμάτων ὑπὸ δεδοκιμασμένων ἀοιδῶν ἐκτελούμενα. — Ὑπηρεσία πρόθυμος. — Ποτὰ ἐκ τῶν ἐκλεκτωτέρων τῆς Εὐρώπης.

Εἰσητήριον εἰσόδου 1 φράγκον, ἰσχύον καὶ δι' ἓν ποτόν.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ, ΣΦΑΙΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ.

Ἐκαστον Σάββατον μετὰ τὸ τέλος τῆς συναυλίας ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΟΣ μετεμφιεσμένων καὶ μὴ, διευθυνόμενος ὑπὸ τῶν διακεκριμένων χοροδιδασκάλων

G. A. ANFUSO et A. FRANGACHI.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΦΡ. 5. — ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

ΦΟΙΝΙΞ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1875

ΦΥΛ. ΙΕ΄.

ΠΕΡΙ ΑΤΜΟΥ

(Συνέχ.—Ίδε Φυλ. ΙΔ΄.)

ΠΕΡΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ.

Ἀτμοκίνητοι μηχαναί. Ἀπὸ τόπου κίνησις.

Ἀτμοπλοῖα.

—ο—

Ὁ Διονύσιος Παπίνος ἦτο Γάλλος διαμαρτυρούμενος, γεννηθεὶς ἐν Βλοῶ, ὅστις ἀπὸ τῆς ἀνακλήσεως τοῦ θεοπίσματος τῆς Νάντης ἔζη εἰς διαφόρους τῆς ἀλλοδαπῆς πόλεις. Ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς τὸ ἱατρικὸν στάδιον, καὶ ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ διδάκτορος τῆς ἱατρικῆς· πλὴν ἡ εὐφυΐα ὠδήγησεν αὐτὸν ἀμέσως πρὸς τὰς ἀκριβεῖς ἐπιστήμας καὶ πρῶτον πάντων ἐνησχολήθη εἰς πειράματα περὶ τὰς φυτικὰς οὐσίας τὰς χρησίμους πρὸς τροφήν· μετέπειτα δὲ, κατὰ τὴν 26 Ἰανουαρίου 1651, ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν βα-

σιλικὴν ἐταιρίαν τοῦ Λονδίνου τὴν πρώτην ἔκδοσιν, ἐν ἣ περιγράφει τὸν λέβητα αὐτοῦ καὶ τὴν ἀσφαλιστήριον δικλείδα, καὶ ἥτις ἐδημοσιεύθη ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Νέος χωνευτήρ». Τὸ τοιοῦτον ἦτο νέος τρόπος τοῦ παράγειν διὰ μικρᾶς δαπάνης ὑπερβαλλόντως μεγάλας κινητηρίας δυνάμεις. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἀναχωρήσας ἐξ Ἀγγλίας ὁ Παπίνος ἐγραψεν ἐξ Ἀμβέρσης πρὸς τὸν διδάκτορα Κρόονην παρακαλῶν αὐτὸν νὰ ἐγχειρήσῃ πρὸς τὴν ἐταιρίαν τὴν πρὸς μαλακύνειν τῶν ὀστέων μηχανήν, ἣν εἶχεν ἀφήσει ἐν Λονδίῳ. Εἰς τὸ τέλος τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ «Τρόπου τοῦ μαλακύνειν τὰ ὀστά», ἀναφέρεται, ὅτι ὁ Παπίνος, χαρκτηριζόμενος ὡς σοφὸς ἱατρός, Γάλλος τὴν γέννησιν καὶ ἐμπειρὸς φιλόσοφος κοσμοπολίτης, εἶχε, κατὰ τὸ 1652, διέλθει διὰ Παρισίων μεταβαίνων εἰς Ἐνστιάν, ὅπου εἶχε προσκληθῆ ὑπὸ τῆς ἀρτίως ἰδρυθείσης Ἀκαδημίας πρὸς

τελειοποίησιν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου του διήλθεν ἐν λίθῃ καὶ ἐνδείᾳ καὶ ἀπέθανε τῷ 1708.

Πρῶτος ὁ Διονύσιος Παπῖνος ἐφαντάσθη νὰ εἰσαγάγῃ ἐμβολὸν κινούμενον ἐντὸς ἀτμοκινήτου μηχανῆς, καὶ ἀνακάλυψε ὅτι τὸ ὕδωρ, μεταβαλλόμενον εἰς ἀτμὸν διὰ τοῦ πυρὸς ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ ἀποτελῇ ἐλατήριον ὡς ὁ ἀήρ, καὶ ὅτι ἡ ἐνέργεια τῆς ἐλαστικῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ δύναται νὰ συνδυασθῇ εἰς τὴν αὐτὴν διὰ πυρὸς μηχανὴν μετὰ τῆς ιδιότητος ἣν αὐτὸς ὁ ἀτμὸς ἔχει. Καταλαμβάνων καλῶς πᾶσαν τὴν ἰσχὺν τοῦ ἐνδελεχοῦς κινητήρος, ὃν ἐπενόησεν, ἔδειξε τρανῶς τὴν δι' ἀτμοῦ θαλασσοπορίαν.

Ἡ πρώτη τοῦ Παπῖνου ἰδέα συνίστατο νὰ ἐνεργήσῃ τὴν μηχανὴν αὐτοῦ πρὸς ἐξάντλησιν τῶν ὑδάτων ἐν τοσοῦτῳ ἢ μόνῃ ἐξαντλιστικῇ μηχανῇ, ἣτις ἀληθῶς ὠφέλησεν, εἶναι ἡ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα μηχανῆς τοῦ Νιουκόμηνος ἢ ἀτμοσφαιρικῆς μηχανῆς, διότι διὰ τῆς θλίψεως τῆς ἀτμοσφαιρας τίθεται εἰς ἐνέργειαν. Ἡ ἐπινοήσις αὕτη, ὀφειλομένη εἰς τὸν Νιουκόμηνον καὶ εἰς τὸν Κώλεϊν, ὠδήγησε τὸν Ἰάκωβον Οὐάττην πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀτμοπλοικῆς, ἣτις κατέστησε τὸ ὄνομα αὐτοῦ διάσημον. Οὕτως ἐνῶ ὁ Οὐάττης ἐπεσκεύαζε μικρὸν τι πρότυπον τῆς ἀτμομηχανῆς τοῦ Νιουκόμηνου, διεννοήθη νὰ βελτιώσῃ καὶ μεταρρυθμίσῃ τὸ σύστημα τῆς μηχανῆς. Ἐπειδὴ δὲ πάραυτα αἱ ἐρευναι αὐτοῦ ἐστέρθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας, προσέθηκεν εἰς τὰ ἀπαρτίζοντα τὸ παλαι-

τὴν μηχανὴν, ἀγγεῖον ὅλως κεχωρισμένον τοῦ κυλίνδρου, καὶ μόνον διὰ στενοῦ σωλήνος, φέροντος στρόφιγγα, συγκοινωνοῦν μετ' ἐκείνου. Τὸ ἀγγεῖον αὐτὸ τὸ νῦν καλούμενον συμπυκνωτήρ, εἶναι ἡ πρωτίστη τῶν ἐφευρέσεων τοῦ Οὐάττη. «Ὀλίγα ὅ. πάρχουσι ἐφευρέσεις, μεγάλα καὶ μικρά, ἐξ ὅλων ὅσαι αἰ σήμερον μηχαναὶ ἀπαρτίζουσι συνένωσι, αἵτινες νὰ μὴ συναντῶσι τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς τῶν πρῶτων ἰδεῶν τοῦ Οὐάττη» εἶπεν ὁ Ἀραγῶ.

Ἐκτὸς τῆς τελειοποιήσεως τῆς ἀτμομηχανῆς, ὀφειλομένη ἐστὶ νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὸν Ἰάκωβον Οὐάττην τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ πρὸς ἀντιγραφὴν τῶν ἐπιστολῶν πιεστηρίου, τὴν δι' ἀτμοῦ θέρμανσιν, καὶ συμμεθεξιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς συνθέσεως τοῦ ὕδατος. Ὁ Οὐάττης ἐγένετο μέλος τῆς βασιλικῆς ἐταιρίας τοῦ Ἐδιμβούργου κατὰ τὸ 1784, κατὰ δὲ τὸ 1785 μέλος τῆς βασιλικῆς ἐταιρίας τοῦ Λονδίνου. Τῷ 1808 ἀντεπιστέλλον τοῦ Πεντακάθμου τῆς Γαλλίας καὶ τὸ 1814 ἀλλοδαπὸς συνεταῖρος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν. Πολλὰ ἀγάλματα τοῦ Ἰακώβου Οὐάττη ἠγέρθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ· ἀλλὰ, τὸ καθ' ἡμᾶς, τὸ διαρκέστερον μνημεῖον καὶ τὸ περιεργότερον πρὸς μνήμην τοῦ περικλεοῦς Ἀγγλοῦ ἐφευρετοῦ, εἶναι τὸ ἱστορικὸν ἐγκώμιον αὐτοῦ ἀναγνωσθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀραγῶ ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν τῇ 8 Δεκεμβρίου 1834. (ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ.

ΥΠΟ ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

(Συνέχ. — Ἰδε Φυλλ. ΙΔ')

ΜΕΡΟΣ Γ'.

—ο—

Πολλὰ καὶ καλὰ εἰπόντες περὶ τῆς Γυμναστικῆς καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ περιγράψωμεν καὶ τὸ πρακτικὸν αὐτῆς ἢ μηχανικὸν μέρος· ἀλλὰ μὴ ὄντες εἰς θέσιν ἐξ οἰκείας μαθήσεως καὶ πείρας νὰ συμπληρώσωμεν τὸ εἰδικὸν τοῦτο μέρος, ὅπερ ἐστὶν ἀντικείμενον εἰδικῶν συγγραφῶν, περιοριζόμεθα ἐν ὀλίγοις, τρέποντες τὸν λόγον ἐπὶ ἄλλων ἀσκήσεων, ὧν τὴν ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ ἐνέργειαν δύναμεθα νὰ μελετήσωμεν.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἰς τοὺς μεγάλους ἐν Ἑλλάδι ἀγῶνας ὑπῆρχε τὸ ὀνομαστὸν Πένταθλον, τοῦτέστιν ὁ δρόμος, τὸ ἄλμα ἢ πήδημα, ἡ δισκοβολία, ἡ πάλη καὶ τὸ ἀκόντιον. Τὸ πένταθλον τοῦτο καὶ σήμερον ἀσκοῦσιν οἱ παῖδες πολλῶν μερῶν ἀκανόνιστως, κανονικῶς δὲ ἐν τοῖς Γυμναστηρίοις, καὶ εἶνε τῆς ἐνεργητικῆς Γυμναστικῆς εἶδος· εἰδικώτεροι δὲ καὶ μεθοδικώτεροι ἀσκήσεις εἰσὶν αἱ ἐπὶ πασσάλων, σχοινίων καὶ αἰώρων γινόμεναι, διότι κατ' αὐτὰς ὅλοι οἱ μῦς τοῦ σώματος ὁμοῦ, ἢ καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἀσκοῦνται· ἀπασσι δὲ ὁμοῦ διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν κινήσεων ἀποτελοῦσι τὸ σύνολον τῶν πολυπλόκων ἀσκήσεων, ἀπαιτούντων βαθμιαίαν ἀσκησιν, καθὰ δυσχερεῖς εἰς τὴν ἀπαρασκευαστοῦ ἐκτέλεσιν πολυσυνθέτων καὶ ἰσχυρῶν κινήσεων καὶ ἀσκήσεων, δὲν ἀρκεῖ ἡ ῥώμη τοῦ σώματος, ὅσον καὶ ἐν ὑποθετῇ αὐτῇ εὐ ἔχουσα· χωρὶς τῆς μεθοδικῆς καὶ ἁρμονικῆς ἀσκήσεως δὲν εἶνε δυνα-

τὸν νὰ λάβῃ τὸ σῶμα τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴν δύναμιν, ὧν ἐπακολουθεῖ ἡ εὐκίνησις, ἢ δεξιότης, ἢ εὐχέρεια περὶ τὸ ἐκτελεῖν καταπληκτικὰ πολλάκις γυμνάσια, ὧν παραδείγματα βλέπομεν παρὰ τοῖς σχοινοβάταις, ἀκροβάταις καὶ χορευταῖς τῆς σκηνῆς, τῶν ὁποίων ἡ ἰσορροπία, ἡ μαθηματικὴ ἀκρίβεια εἰς τὰς κινήσεις, ἡ ἀπαράμιλλος μουσικὴ ἀσκησις, δύναμις καὶ ἁρμονία, ἀποσπῶσι τὸν θαυμασμὸν τῶν θεατῶν.

Τὸ εἶδος τῆς ἐνεργητικῆς ἀσκήσεως ἀπαιτεῖ μέθοδον, καὶ ἐμπειρον περὶ τὴν Γυμναστικὴν, γνωρίζοντα νὰ ἀναπτύξῃ κανονικῶς τὴν μουσικὴν δύναμιν τῶν ἀδυνάτων ὄργανισμῶν, οἷος ἐστὶν ὁ τῶν παιδῶν, καὶ ἀδυνάτων ἀνθρώπων· τοιοῦτον δὲ Γυμνασιάρχην πρέπει νὰ ἔχουσι τὰ Παιδαγωγεία, ὡς ἔχουσι ἐλα τῆς Γυμναστικῆς τὰ καταστήματα, ἐνθα κατὰ φυσιολογικὸν τρόπον ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν καὶ διδασκαλίαν ἀνθρώπων εἰδημόνων, ἀναπτύσσονται αἱ δυνάμεις τῆς νεότητος, καὶ πολλὰ τοῦ σώματος ἐλαττωματικὰ θαυμασίως διορθοῦνται. (α)

Εἶνε ἐγκλημα διὰ τὸν ἀνθρώπον τὸν καθ' ἑκάστην πληττόμενον ὑπὸ ποικίλων ἐξωτερικῶν καὶ ἠθικῶν ἐπηρειῶν, καὶ κύπτοντα προῶως εἰς τὴν ρέουσιν τῶν ἀνθρωπίνων φθορᾶν, νὰ μὴ ἀντιτάσῃ στῆθος πλατὺ, βραχίονας ἰσχυροὺς καὶ καρδίαν γενναίαν.

(α) Μετ' εὐχαριστήσεως πληροφοροῦμεθα, ὅτι πρὸ πολλοῦ ὑπάρχει ἐνταῦθα Γυμναστικῆς κατάστημα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ διδασκαλίαν νέου ὁμογενοῦς λίκου περὶ τὴν Γυμναστικὴν ἐμπείρου, φιλοτίμως ἀναδεχομένου τὴν μεθοδικὴν ἀσκησιν τῶν εἰς τὸ κατάστημα προσερχομένων· ἀλλὰ τοῦτο στερεῖται, ὡς μὴ ὀφείλε, πολλῶν φοιτητῶν, ἐνῶ βρίθουσι νέων τῶν ἄλλων μέρων, ἐνθα ἡ κατάχρησις καὶ ἡ ἀπώλειαι τῶν δυνάμεων ἀδρῶ; ἀγοράζεται.

Ταῦτα λέγοντες περὶ τοῦ εἰδικοῦ καὶ μηχανικοῦ μέρους τῆς Γυμναστικῆς, (β) ἦν ὑπεσχέθημεν μόνον ὑπὸ ὑγιεινῆν ἔποψιν νὰ ἐξετάσωμεν, μεταβαίνομεν εἰς τὴν μελέτην εἰδῶν τινῶν τῆς Γυμναστικῆς, κατὰ προτίμησιν δὲ εἰς σύντομον ἐξέτασιν τοῦ περιπάτου, τοῦ χοροῦ, τῆς κολυμβήσεως, τῆς κωπηλασίας, τοῦ κυνηγίου, τῆς ἵππασίας καὶ τῆς ὀπλασκίας.

(β) Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ μέρους τούτου παραθέτομεν ἐνταῦθα ἀπόσπασμα ἐκ τῶν τοῦ κ. Julien du Paris περὶ φυσικῆς ἀνατροφῆς.

Α

Κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

Κίνησις—βάδισις.	Εὐκίνησις.
Πλύσις—λουτρήν.	Καθαριότης.
Ἀρόμος—πῆδημα.	Εὐκαρψία.
Ἀνάβασις—ἀναρρίχσις.	Ἐπιδεξιότης.
Ἀκόντιον—βολή.	Μυϊκὴ δύναμις.
Κολυμβήσις.	Ῥώμη καὶ τόλμη.
Πάλη.	Ἴσχυς καὶ ἐπιδεξιότης.
Χορὸς—σκιρτήματα.	Εὐχέρεια καὶ χάρις εἰς τὴν ἀσκήσιν τοῦ σώματος.
Ἴππασία.	Τόλμη καὶ εὐκίνησις.
Εὐθυβολία.	Εὐθύτης καὶ ἀκρίβεια τοῦ βλέμματος.

Β

Κατὰ τὴν μερικῶδη καὶ νεανικὴν ἡλικίαν.	
Μακροὶ περίπατοι.	Φιλοπονία καὶ ἀσκήσις πρὸς φερεπονίαν.
Κυνήγιον—ἀλιεῖα.	Εὐκιν. θάρρος, ὑπομονή.
Ξιπασία—ὀπλασκία.	Δεξιότης, Ῥώμη καὶ εὐστάθεια τῆς χειρός.
Διάφοροι σωμασκάια ἐκ τῶν σημειωθέντων	Ἐλαστικότης, Ῥώμη, εὐκίνησις, δεξιότης, ἀνωτέρω ὡς κολυμβήσις, ἵππασία κτλ. κτλ.
	Γυμναστικὴ.

Περίπατος. Εἶδομεν ὅτι ἡ κίνησις εἶνε νόμος τῆς φύσεως ἐπιβαλλόμενος τοῖς ἀνθρώποις· ἀλλ' ὁ περίπατος εἰς τοὺς κήπους καὶ τὰς ἐξοχὰς δὲν εἶνε μόνον ἀπλῆ κίνησις.

Ἐν ἐν τοῖς περιπάτοις εὐρίσκη ἢ προβεβηκυῖα ἡλικία εὐάρεστον μέσον πρὸς πέψιν, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν χαλαρῶν τῆς δυνάμεων, καὶ πρὸς διάχυσιν ψυχῆς, ἢ νεότης ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐν ἀκίνησίᾳ διατελοῦσα ἐν τοῖς σχολείοις, ἢ ἐν τισιν ἐπιτηδεύμασι τοῦ βίου, ἔχει ἀνάγκη νὰ ἀναπνεύσῃ τῶν κήπων καὶ τῶν ἀγρῶν τὴν βαλσαμώδη αὐραν, νὰ περιτρέξῃ τὰς χλοεράς πεδιάδας, καὶ νὰ ἀσκήσῃ ἐν ἐλευθέρῳ καὶ καθαρῷ ὀρίζοντι τὰ νεαρὰ αὐτῆς μέλη· ἢ ζωηρότης καὶ ἡ ποικιλία τῆς ἀντήσεως καὶ βλαστήσεως, ἢ μυστηριώδης ἀλλὰ μυριόγλωσσος τῆς φύσεως ὄψις διεγείρουσιν εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεότητος αἰσθήματα χαρωπὰ καὶ σκιρτήματα ζωηρὰ τοῦ σώματος· ἢ τύρβη καὶ αἰ δυσχέρεια τοῦ βίου, ἢ ἐνδελεχὴς περὶ στενὸν τινὰ κύκλον ἐνασχόλησις, τὸ δυσχερὲς ἐνεστὼς καὶ πλεῖστα ἄλλα θλίβουσι πολλάκις καὶ τὴν καρτερικωτέραν ψυχὴν, καὶ πιέζουσι τὴν γενναιωτέραν καρδίαν, ἀλλ' ὁ περίπατος, δηλ. ἡ κίνησις εἰς τὰς ἐξοχὰς, ἔχει τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ προσφέρῃ εἰς ἕνα ἕκαστον ὅ,τι ἔχει ἀνάγκη· ἐκεῖ εὐρίσκει ἡ υγιεινὴ νεότης ἀνακούφισιν, καθαρὸν καὶ ζωογόνον ἀέρα, κίνησιν ἀνεπαίσθητον καὶ εὐάρεστον, διασκέδασιν, Ῥώμην· ἢ δὲ ἀσθενὴς πάντα ταῦτα ὡς ἰσχυρὸν ἀρωγὸν ἀναρρώσεως· ἢ γεροντικὴ ἡλικία ἀφίνουσα ἀνεπαίσθητος τῆς καρδίας τῆς τὴν μελαγχολίαν, ἀναπνέει ἐν τῇ ἐξοχῇ ζῶν καὶ ἐλπίδας.

Ὁ Χορὸς. Εἶνε προσφιλὴς ἀσκήσις τῆς νεότητος συνδεομένη καὶ μετὰ τινος αἰσθήματος εὐάρεστου, βραδύτερον ἐρωτικοῦ, ὅποτε δύο θερμαὶ καρδίαι πλησίον ἀλλήλων πάλλουσιν· ἀλλὰ, ὡς συνήθως γίνεται, ὁ χορὸς ἐν κεκλει-

σμέναις καὶ πεπληρωμέναις ἀνθρώπων αἰθούσαις, δηλ. ἐν πνιγρᾷ ἀτμοσφαίρᾳ μετὰ τὸ δεῖπνον μάλιστα καὶ παννύχιος, οὐ μόνον δὲν ἔχει τὰ προτερήματα τῆς ἀσκήσεως, ἀλλ' εἶνε κατὰ πάντα τρόπον ἐπιβλαβής. Ὁ χορὸς διὰ νὰ φέρῃ τὸν τύπον καὶ τὴν ὠφέλειαν τῆς ἀσκήσεως πρέπει νὰ γίνηται τὴν ἡμέραν πρὸ τοῦ γεύματος καὶ τοῦ δείπνου, καὶ εἰ δυνατὸν ἐν ὑπαίθρῳ (γ) ἔχει δὲ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἰσχυροποίησιν ἰδίως τῶν κάτω ἄκρων καὶ τοῦ κορμοῦ, καὶ τὴν ἐνδεχομένην βλάβην τῶν ἐνοχλουμένων ὑπὸ σθηθικῶν νοσημάτων· εἶνε μὲν ὡς ἀσκήσις εἰς ὀρισμένας σωματικὰς καταστάσεις τῆς παιδικῆς καὶ ἐφήβου ἡλικίας ὠφέλιμος ὁ χορὸς, συντελῶν εἰς τὴν εὐχέρειαν καὶ τὴν χάριν εἰς τὴν στάσιν τοῦ σώματος, ἀλλ' ὡς εἶπομεν ἐπιβλαβής εἰς τοὺς σθηθικοὺς καὶ καρδιακοὺς, καὶ τὰς ἐγκύους γυναῖκας, εἰς ἀς μόνον ἢ μετρία κίνησις ἐπιτρέπεται· εὐχάριστος ὅμως καὶ ὠφέλιμος τῷ γυναικίῳ φύλῳ τῷ συνήθως στερουμένῳ κινήσεως καὶ ἀσκήσεως· ἢ μεθοδικὴ καὶ πολυχρόνιος εἰς τὸν χορὸν ἀσκήσις, οὐ μόνον καθιστᾷ εὐχερεῖς τὰς πολυσυνθέντους καὶ δυσχερεστάτας κινήσεις, ὡς τοῦτο παρατηρεῖται εἰς τὰς ἐξ ἐπαγγέλματος χορευτρίδας, ἀλλὰ καὶ ἀβλαβεῖς τὰς σφοδροτέρας καὶ κοπιωδεσέρας κινήσεις ἐπὶ τῶν ἰδιαιτέρων τῶν γυναικῶν καταστάσεων, ἐξ ὧν εἶνε καὶ ἡ ἐγκυμοσύνη.

(γ) Κατὰ συνήθειαν πατροπαράδοτον ἐν ταῖς μικραῖς χώραις καὶ κώμαις, ἢ νεότης συστήνει τὸν χορὸν ἐν ὑπαίθρῳ, καὶ συνήθως ἐν ἐξοχαῖς· ἐκεῖ χορεύει τὸν συρτὸν μετὰ σεμνότητος καὶ αἰδοῦς, διότι ὁ πολιτισμὸς δὲν εἰσήγαγεν ἀκόμη ἐκεῖ τὴν πόλκα του καὶ τὸ βάλσο, ἀλλ' οὔτε τὰ στροφειδῆ αὐτοῦ προσβλητικὰ τῶν καλῶν ἢ θῶν μηχανήματα.

εἰς πολλὰς περιστάσεις τοῦ βίου ἢ ἀσκήσις τοῦ σώματος ἔχει τὰς προνομίας τῆς.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ

ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟΥ ΩΣ ΦΥΣΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΗΘΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

•Amour! mystère! dit Platon, loi! dit Jésus•
V. HUGO, Contemplations.

Ὁ νόμος οὗτος ἐστὶν ὁ βίος τοῦ σύμπαντος. Ἀναφαίνεται ὅπουδήποτε ἐκ τῆς πρώτης ἄκριτης τελευταίας βελθίδος τῆς δημιουργίας, ἀλλοιούμενος ἐν τῇ ὕλῃ καὶ θεοποιούμενος ἐν τῷ πνεύματι. Ὡς συνάφεια συνέχει τὰ ὕλικά μέρη, ὡς ἔλξις συγκρατεῖ τοὺς κόσμους, ὡς δύναμις παραγωγὸς ἀνανεοῖ τὴν φύσιν, καὶ τέλος ὡς αἰσθημα διανοίγει ἡμῖν τὸ ἄπειρον. Ἀποβάλλων ἀνεπαίσθητος τοὺς γεωμετρικοὺς τούτους τύπους, διέρχεται ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἔλξεως εἰς τὴν τοῦ ἔρωτος, εἰς δὲ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα προσλαμβάνει τὸ δέλεαρ τῆς ἡδονῆς.

Παρατηρήσατε αὐτὸν ἐν τῷ φυτικῷ βασιλείῳ, ἐνθα ἡ ἰσχύς αὐτοῦ ἀναδείκνυσι τὰ ἐξκισιώτερα ἀριστουργήματα ἐντός τινων ὠρῶν αἰθερίου ὕμνου. Τὰ ἀρώματα, αἱ μορφαί, τὰ χρώματα, ἡ χάρις καὶ μεγαλοπρέπεια, ὡς οὐδὲν δι' αὐτὸν λογίζονται. Ἄπαντα παράγονται ἀκόπως, ἀνευ βεβιασμένης ἢ ὀχληρᾶς ἐργοπονίας· τοσοῦτον δὲ πολυτελῶς ταῦτα ποικίλλονται καὶ ἐπιδαψιλεύονται, ὥστε θὰ ἔλεγέ τις ὅτι οὗτος γινώσκει ὅτι ὑπάρχουσι ὀφθαλμοὶ ἵνα βλέπωσι, καὶ ψυχαὶ ἵνα θαυμάζωσι τὰς ἀπείρους φυσικὰς καλλονὰς. Τὰ στελέχη τῶν ποικίλων ἀνθῶν καὶ τῶν ποικιλοχρῶμων ταπήτων, τῶν χνοιδῶν ἐπιστροφῶν καὶ τῶν πορφυρείων πα-

ρεπετασμάτων, ἐξ ὧν ἡ ἐπίγειος φύσις πληροῦται, ἀτρέμας ὑποσειεὶ ὁ ζέφυρος, ὅστις, κυματίζων τοὺς φυσικοὺς τούτους ἰματισμοὺς, δισχεῖ εὐωδίας καὶ μελοποιεῖ τὰς ἀρμονίας αὐτῶν, τοὺς ἡδυπαθεῖς τούτους στόνους, αἰωνίως κατευθυνομένους πρὸς τὸν Οὐρανόν.

Καὶ τὸ μυστήριον τοῦτο ἐκπληροῦται, ὅτε νέον ἔαρ χορηγεῖται τῇ φύσει, ἥτις ἀναλαμβάνει νέα ζώπυρα ἐν τῷ μέσῳ παρομοίων θελητηρίων θεαμάτων. Ἦδη ἅπαντες οἱ θησαυροὶ, ἐξ ὧν αὕτη μέλλει νὰ ὠραισθῆ ἐξέρχονται ἐκ τοῦ σπέρου αὐτῶν, γονιμοποιούμενοι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Μεταβαίνοντες ἐκ τῶν φυτῶν εἰς τὰ ζῶα, ἡ σκηνὴ ζωογονεῖται, ὁ δὲ βίος παρίσταται ἐνεργὸς, τῆς ἡδονῆς προσλαμβάνουσης φωνήν, καὶ ἀπάντων τῶν ὄντων καλουμένων καὶ ἐπιζητουμένων. Τὸ πτηνὸν ἄδει, τὸ ἔντομον βομβεῖ καὶ οἱ λέοντες συναγελαζόμενοι πληροῦσι τὰς ἐρήμους διὰ τῶν φοβερῶν βρυχηθμῶν. Ἐνταῦθα ἄρχεται ὁ ἔρωσις! ὁ ἐπίγειος καὶ ἡμερόβιος, ὁ ἔρωσις μιᾶς ἐποχῆς, μιᾶς ἡμέρας, μιᾶς ὥρας· ταύτης δὲ παρελθούσης, οἱ λέοντες ἀπομονοῦνται, τὸ πτηνὸν ἀπόλλυσι τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ χροίαν, ἡ ἀπιδὼν δὲν ψάλλει πλέον καὶ ἡ καλλονὴ ἀφανίζεται.

Οὕτως ἡ φύσις διέταξεν, οὐχὶ ἐκ φρενοτροπίας ἢ αὐθαρισεῖας, ἀλλὰ λίαν ἐσκεμμένως καὶ ἀγαθοεργῶς ἐνεργούσα. Τῷ ὄντι! Καλοῦσα τὰ ὄντα ταῦτα ἐν τῇ ἡδυπαθείᾳ καὶ πολλαπλασιζούσα τὸν ἔρωτα, ἐμετρίασε τὰς παραφορὰς, καθότι διέβλεπε τοὺς κινδύνους, ἂν μεγαλειτέραν φιλοδοξίαν παρεῖχεν αὐτοῖς. Ἡ διάρκειά τοιοῦτου σίσθημτος τί ἕτερον ἤθελεν ἐπιφέρει εἰμὴ ἀμείλικτον πόλεμον, φρικώδη πολλαπλασιασμόν, τὴν σύγχυσιν καὶ τὸ χίος;

Μέχρι τοῦδε ὁ νόμος οὗτος, ἐξημερῶν τὰ ζῶα ταῦτα, φαίνεται ὑποχρέωσις ἐπιβαλλομένη

νὴ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ὁμοίως, δὲν εἶναι ὑποχρέωσις, ἀλλὰ δύναμις ἀγαθοποιός. Ἡ δύναμις αὕτη περιβάλλεται ἅπαντα τὰ θελήτηρα τῶν αἰσθημάτων τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ἀπειροῦ, αὐξανόμενη δὲ, μεταβάλλει διεύθυνσιν καὶ μεταρσιούται, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ δύναμις αὕτη διεγείρει τι, ἐν ἡμῖν, ὅπερ δὲν θέλει νὰ ἀπωλεσθῆ, αἰσθημά τι, ἀφ' ἑαυτοῦ διακυρηττόμενον αἰώνιον. Ἡ πρώτη ἐξόρμησις δύο ἀγαπωμένων ψυχῶν, ἐστὶν ἡ ἀνάμνησις ἐτέρου βίου. Φαίνεται ὅτι ἡ φύσις προσκολλᾷ ἐν τῷ ἔρωτι τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἀθανασίας.

Ἄλλ' ὁποῖα ἀθλιότης! Τὸ αἰσθημα τοῦτο, ὅπερ τοσοῦτον θεοποιεῖ ἡμᾶς, συνδέεται μετὰ τινος ζωώδους πράξεως. Ἡ φύσις ἀνακαλεῖ ἅπαντας διὰ τῶν οὐρανίων ἡδονῶν ἐν τῇ γῆ, αὕτη δὲ διὰ τῶν βιωτικῶν παθημάτων καὶ θλίψεων ἐν τῷ οὐρανῷ.

Πλὴν ὁ ἄνθρωπος ἐλεύθερος ὢν, δύναται, νὰ ἀπωθήσῃ τὰς παρουσιαζόμενας ἡδυπαθείας· δύναται νὰ ἀποποιήσῃ νὰ μεταδώσῃ ζῶην, τοῦθ' ὅπερ τὰ ζῶα δὲν κατορθοῦσιν. Οὐδόλως ἡ ἡδονὴ ἐπιβάλλεται αὐτῷ· ἂν ἐν αὐτῇ ἐγκαταλείπηται, δὲν πράττει τοῦτο ὑπὸ φυσικοῦ νόμου, ἀλλ' ὑπὸ ἀνεκφράστου θελήτηρου, ὅπως ἀναδείξῃ τὴν ἀρετὴν.

Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου οἱ νόμοι τῆς φύσεως, εἰσὶν λίαν θετικοί, οὐδόλως διαμαρτύρονται κατὰ τῶν ἡμετέρων παθῶν, ἀλλὰ κατὰ τῶν ὑπερβολῶν αὐτῶν. Ἄπασα ἡ ἐν ἡμῖν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τούτου, ἔγκειται ἐν τῇ εὐαρέστω ἀρμονίᾳ τῆς ἀρετῆς μετὰ τῆς ἡδονῆς.

Μεταξὺ τῶν ζῶων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀρρένων καὶ τῶν θηλέων, μεταβάλλεται κατὰ τὰ εἶδη. Ὅτε μὲν βλέπομεν ἐν μόνον θῆλυ ἀντὶ μεγίστου ἀριθμοῦ ἀρρένων, ὡς παρὰ ταῖς μελισσᾶς, ὅτε δὲ ἐν μόνον ἄρρεν ἀντὶ πολλῶν θη-

λέων, ὡς εἰς τὰ ἀλεκτριονώδη πτηνά. Ἡ φύσις δίδωσιν εἰς τι μὲν εἶδος ἐξ αὐτῶν μίαν, οὕτως εἰπεῖν, σύνευνον, εἰς ἕτερον δὲ ὀλόκληρον σεράγιον. Ἐνίοτε πολλαπλασιάζει τὰ ἄρρενα ἢ τὰ θήλεα, ὅπως διαιωσῆ τὴν ρωμαλέοτητα τῶν εἰδῶν διὰ τῆς ἀμοιβαίας ἀμίλλης καὶ τῆς μάχης· αἱ τίγρεις, οἱ λέοντες καὶ ἅπαντα τὰ ἄγρια θηρία, ἐπὶ παραδείγματι, ἐν τῇ ἐποχῇ τῶν ἐρώτων αὐτῶν, ποιοῦσιν αἱματηροὺς πολέμους. Ἄλλοτε πολλαπλασιάζει ἐπὶ μικρὸν τὰ θήλεα ἢ τὰ ἄρρενα, ὅπως σχηματίσῃ πόιμνα καὶ ἀποικίας, παριστώσα τὰ θελήτηρα τῆς μονίμου καὶ ἀσφαλοῦς κατοχῆς.

Παρ' ἡμῖν ὁ νόμος τοῦ ἔρωτος λαμβάνει ἰερώτερον χαρακτήρα. Ἐνῷ εἰς τὰ ζῶα ἐπασχολεῖται μόνον περὶ τῆς διατηρήσεως τοῦ εἶδους, εἰς τὸν ἄνθρωπον διαλογίζεται τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀτόμου. Ὁ ἠθικὸς κανὼν φαίνεται ἐν τῇ μερίμνῃ, ἣν λαμβάνει ἡ φύσις νὰ πλάττῃ τὸν ἄνδρα χάριν τῆς γυναικὸς, καὶ ταύτην χάριν ἐκείνου, συνιστῶν οὕτω τὴν ἀμοιβαίαν ἐνότητα τῶν φύλων. Ἡ φύσις δὲν δίδει ἡμῖν σεράγιον, ἀλλὰ σύζυγον, καὶ ταύτην οὐχὶ δι' ὀλίγον διάστημα, ἀλλ' ἐφ' ὅρου ζωῆς. Οὕτω φαίνεται πραγματοποιημένη ἡ ὑψηλὴ ἀλληγορία τοῦ θεοῦ Πλάτωνος, ὅστις δοξάζει ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι τὸ ἡμῖς τοῦ ἀνδρός· ἡ ψυχὴ ἀναζητεῖ ἐτέραν ψυχὴν, ὁμοίαν αὐτῆς, ὁ δὲ ἔρωσις συμπληροῖ τοῦτο.

Ἡ ἐν τῷ γάμῳ ἐνότις, τοιοῦτος ὁ νόμος τῆς φύσεως· ἅπας δὲ ὁ πολιτισμὸς εὕρηται ἐν τῇ ἐκπλήρωσι αὐτοῦ, διαχωρίζοντος δύο ἀντιθέτους κόσμους, τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ τῆς Δύσεως.

Πρατηρήσατε ἐκεῖ μὲν τὴν δουλείαν, τὸν περιωρισμένον βίον, τὴν ἀπανθρωπίαν, τὰς βιβιασμένας καὶ ἐκουσίους ὀρχοτομίας· ἐνταῦθα δὲ τὴν ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν ἰσότητα.

Ὅπου δὲ ἡ νεότης δὲν αἰσθάνεται τὸν ἔρωτα, ὅπου ὁ ἀνὴρ δὲν ἔχει σύνευνον, ὅπου τὰ τέκνα δὲν ἔχουσι μητέρα, μὴ ἐλπίσητε πολιτισμόν.

Ἄν ὁ ἔρωσις δὲν ἦτο ἕτερόν τι, ἢ μικρὸς σπασμὸς, ὡς καλεῖ αὐτὸν ὁ Μάρκος Αὐρήλιος, ὁ ἄνθρωπος οὐδόλως θὰ ἐθεωρεῖτο ἀνώτερος τοῦ κτήνους, ἅτε ὀφείλων ἅπασιν τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ ἐν τῇ ἠθικῇ δυνάμει τοῦ ἔρωτος· τοσοῦτον δὲ εἶναι ἀληθὲς τοῦτο, ὥστε, ὅπου ἡ δύναμις αὕτη παρορᾶται, ἡ ἡμετέρα ὑπεροχὴ ἐκλείπει. Τότε, περιφρονούμενοι παρὰ τοῦ ἐτέρου ἡμῶν ἡμίσεως, ἐξουθενούμεθα ἐνώπιον τῆς γυναικὸς, ἡ ἡμετέρα ψυχὴ ἀκρωτηριάζεται, ὁ δὲ ἀκρωτηριασμὸς οὗτος ἐκφυλίζει πάντας ἡμᾶς. Καὶ πῶς θέλομεν γνωρίσει τὴν ἀρετὴν, ἀφοῦ ὁ διακκέστερος καὶ ἐρασιμώτερος αὐτῆς φύλαξ ἀτιμάζεται; τίς θέλει διδάξει ἡμᾶς τὴν χάριν τῆς ἀθωότητος, τὰς ἀφοσιώσεις τῆς καρδίας, τὰς οὐρανίους πτήσεις, αἵτινες ἀπαρτίζουν τὸν βίον τοῦ ἔρωτος; Ἐρωσις! Ἴδετε πῶς ἀποθεῖ τὴν φιλοδοξίαν, πῶς περιφρονεῖ τὰ πλοῦτη, πῶς θαρραλέως ἀντιμετωπίζει ἀπάσας τὰς θυσίας, ὅσαι ἐκφοβίζουσι καὶ τὸν γενναιότερον ἦρωα! ὅτι ἡδύνη ἡμᾶς ἐν τῷ ἔρωτι, δὲν εἶναι αἱ ζωνεραὶ αὐτοῦ ἡδοναί, ἀλλ' αἱ ἀφοσιώσεις, ἡ ἀγνότης καὶ ἡ σταθερότης αὐτοῦ· ἐν αὐτῷ δὲν διορῶμεν ἢ τὸ ὑψηλόν, καὶ δὲν μνημονεύομεν ἢ τὰς ἠθικάς ἀπολαύσεις καὶ τὰς αἰθερίους παρρημῆεις. Δι' αὐτοῦ τὰ χαριέστερα τῶν δυνεῖων μας δὲν μεταφέρουσιν ἡμᾶς οὔτε εἰς τὰ μέγαρα τῶν βασιλέων, οὔτε εἰς τὰς ἡδυπαθεῖς χώρας τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλ' εἰς πενιχρὰν καλύβην ἐν μέσῳ ἄλλοις τινὸς καὶ τῆς γλῶσσης. Τὸ πᾶν ἐν τῇ φύσει φαίνεται ἡμῖν ποιηθὲν πρὸς καθωραισμόν καὶ συγκέντρωσιν αὐτοῦ. Ὅταν, ἐπὶ παραδείγματι, διερχόμενοι μονήρην ἐξοχὴν, οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν συναντῶσιν εὐάρεστον τινα

θέσειν, ἀπλοῦν δηλονότι περίβουλον μετὰ ἀναβλυζούσης πηγῆς, δένδρον τι, ἔνθα ἡ ἀηδῶν ἐκπέμπει τοὺς ἡδυφθόγγους αὐτῆς στόνους, πάρχουσα ἐπὶ τοῦ ὠραίου ἐκείνου τοπίου φανταζόμεθα διαμένοντας εὐδαίμονας ἔραστὰς, ἡ δὲ ἑξάλλος φαντασία οὐδὲν νομίζει ἡδύτερον τοῦ ἀθώου τούτου βίου, τοῦ διαρρομένου ὑπὸ τὰς ἀμφιλαφεῖς ἐκείνας σκιάς ἐν τῇ ἐκστάσει τοῦ ἔρωτος.

Ἴδου οἱ πόθοι, ἡ φιλοδοξία τῆς καρδίας! ὁ ἔρωτος ἐμπνέει ἡμῖν, πᾶν ὅ, τι ἀπικτεῖ ἡ σύνεσις, δικαιοῦται ἀπὸ τῆς δεκαπενταετίας τὸν περιχρησῆ ἐκείνου κόσμου, ἔνθα τὸ ὠραῖον καὶ τὸ ἀπειρον φαίνονται τὸ μόνον τέμα τοῦ βίου. Καὶ μὴ νομίσητε ὅτι ὁ κόσμος οὗτος ἐστὶν ἀνύπαρκτος· αἱ ἰδεώδεις αὐταὶ τελειοποιήσεις, ἀντικείμενον τῶν ἡμετέρων ὄνειροπωλήσεων, αἱ ἀφοσιώσεις αὐταὶ, αἵτινες φαίνονται ἡμῖν τοσοῦτον εὐχερεῖς, αἱ χαρίεσσαι εἰκόνες τῆς ἐν ἔρωτι ἀρετῆς καὶ τῆς ἐν αὐταρκείᾳ εὐδαιμονίας, πάντα ταῦτα εἰσὶν ἀληθῆ. Ἡ φύσις οὐδόλως ἀπατᾷ, ἀλλ' ὁ κόσμος, ὅστις ἀφαρπάζων ἡμᾶς ἐκ τῶν ὁράσεων τούτων τῆς ἀληθείας, ζητεῖ νὰ μᾶς ἐγκαταθάψῃ εἰς τὴν ἀθλίαν πραγματικότητα τοῦ ἐλαττώματος καὶ τοῦ ψεύδους.

Ὁ ἔρωτος εἶναι ἄγγελος, ὅστις ἔρχεται ἐν ἡμῖν ἐπὶ φλογίνων πτερόγων, οὐχὶ ὡς εἶπε μεγαλοφυῆς γυνὴ, ἵνα μεταδώσῃ τὸν ἐγωϊσμὸν εἰς δύο ὄντα, ἀλλ' ἵνα φέρῃ ἡμᾶς εἰς ἐνεργὸν βίον, παρέχων μικρὰ παθήματα καὶ εὐχερῆ καθήκοντα. Δὲν ἀμφισβητοῦμεν ὅτι ὑπάρχει ἐν αὐτῷ καὶ μικρὰ τις δόσις ἐγωϊσμοῦ. Ἐν πρώτοις οἱ ἔρασταὶ ζητοῦσι καὶ ἐπιποθοῦσιν ἀλλήλους· εἶτα δὲ ὡς ἄνθη, ἅτινα ἤρεμος καὶ γαληνία αὔρα ἀποσπᾷ τοῦ μητρικοῦ στελέχους, διαχωρίζονται ἐκ τῆς οἰκογενείας αὐτῶν καὶ μεταφέρονται ἐν τῇ μονώσει. Πόσον εὐγλώττως ἔβρις οὗτος τῆς μονώσεως, ἐκφράζεται εἰς

τὰς ἀρχαιοτέρας ἱστορίας! « Ἐλθέ, περιστερὰ μου, ἐκλεκτὴ ὡς ἥλιος, λέγει ὁ ἀνὴρ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἐν τῷ Ἄσματι Ἀσμάτων πορευθῶμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, κατοικήσωμεν πρὸς τοὺς ἀγροῖς. Ἄς ἐγειρώμεθα τὴν πρῶτην ὅπως τοὺς ἀμπελώνας ἐπισκεπτώμεθα, καὶ βλέπομεν ἂν τὰ ἄνθη ἤρξαντο νὰ βλαστήσωσι». Λόγοι ἐξαισίοι, ἀποπνέοντες τὴν ἡδυπάθειαν καὶ συγχέοντες τὰ θέλητρα τοῦ ἔρωτος μετὰ τοῦ ἀγροτικού βίου! Ἀλλὰ τὸ αἶσθημα τοῦτο, μουστρωδὲς, ἐνστικτον, μόλις στιγμᾶς τινὰς διαρκεῖ. Ἡ φύσις σπεύδει νὰ εὐρύνῃ τὸν κύκλον τοῦ αἰσθήματος τούτου, ὅπερ περιβάλλεται ἅπασαν τὴν σύνεσιν καὶ τὴν μέριμναν αὐτῆς, ἵνα μὴ καταστρεφούσης, ἀλλὰ κωνοκίζουσης αὐτό. Πολλοπλάσιαζουσα δὲ τὰς εὐδαιμονίας τοῦ ἔρωτος, θέτει τέμα ἐπὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ αὐτοῦ. Τὰ δύο ταῦτα ὄντα, ἅτινα ἀπεμονώθησαν ἐκ τῆς κοινωνίας καὶ ἐπεθύμησαν νὰ ζήσωσι μόνα καὶ ἄφ' ἑαυτῶν, ἀναφαίνονται αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ ὁμίλου τινὸς μικρῶν τέκνων βαίνουσι τὸ μέτωπον ἐστεμμένον ὑπὸ διπλῆς ἀγαλλιάσεως, ὥστε κατεχόμενα ὑπὸ τῶν νέων δεσμῶν, δι' ὧν συνδέονται ἐν τῷ κόσμῳ. Οἰκτερεῖτε αὐτοὺς διὰ τὴν ἀπώλειαν στιγμῶν τινῶν θερμοῦ ἐνθουσιασμοῦ, καὶ δὲν βλέπετε τὰ νέα θέλητρα ἅτινα τοὺς περιμένουσι. Τίς ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς ἐδοκίμασεν ἀγνοτέρας ἀγαλλιάσεις; Προσκολλημένη τῷ συζύγῳ μὲν αὐτῆς δι' ὅλων τῶν καθηκόντων τῆς φιλοστοργίας, τοῖς δὲ τέκνοις διὰ τῶν καθηκόντων τοῦ ἔρωτος, ἡ γυνὴ ἐγκολποῦται τὰ ἡδύτερα αἰσθήματα τῆς φύσεως. Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καρδία εὐρίσκονται εἰς διηνεκῆ ἐνεργεσίαν, ἡ δὲ γυνὴ ζῆ μόνον διὰ τὸν σύζυγον καὶ διὰ τὰ τέκνα ἐν τῷ ἐνεστώτῳ, ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι· ἄπειροι δὲ ἡδυπάθειαι ἀμείβουσι τὰς ἀπεράντους αὐτῆς φιλοστοργίας.

Τὸ ἀπομονωθῆναι ἐστὶν ἡ πρώτη φάσις τοῦ ἔρωτος, καὶ οὐχὶ αὐτὸς ὁ ἔρωτος· οὗτος δὲν συστέλλει, ἀλλὰ διευρύνει τὴν καρδίαν καὶ ἰσχυροποιεῖ αὐτήν, ὅπως ἀντιπραταχθῆ κατὰ τοῦ μηδενός. Ἀχάριστοι ἡμεῖς! λυπούμεθα ὅτι βλέπομεν πάραυτα ἐξαφανιζόμενους τοὺς χρόνους τῆς μονώσεως καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ· καὶ δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ κοινωνία ἤθελον ἀπωλεσθῆ ἂν τοιοῦτος ἐγωϊσμὸς ἔμενεν ἐσαεὶ ἀμείωτος· ὁ ἄνθρωπος πᾶνων τοῦ νὰ ἦναι κοινωνικός, δὲν ἤθελεν εἶσθαι οὐδὲ ἰσχυρός· ὁ ἔρωτος, ὅστις ἀνυψοῖ αὐτὸν εἰς τὸν οὐρανὸν, θὰ ἀφῆρει καὶ τὴν ἐπίγειον αὐτοῦ κατοχὴν.

Εὐτυχῶς ἡ φύσις περὶσταται ἀνωτέρα τῶν ἐπιθυμιῶν ἡμῶν, καὶ γενναϊότερα τῶν ἡμετέρων βουλήσεων. Ὁ ἄνθρωπος στοναχεῖ καὶ τήκεται ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς ἐρωμένης του· πρὸς τῆς συζύγου ὅμως αὐτοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων του, χιτρεῖ καὶ ἀγάλλεται ἐπὶ τῇ πληρώσει τῆς ὑπάρξεώς του. Ἐρεῖσμα τῶν ἐπιγόνων αὐτοῦ, πρόμαχος τῆς νεκρᾶς αὐτοῦ οἰκογενείας, πᾶν ὅ, τι ὑπάρχει ἐν αὐτῷ γενναῖον καὶ εὐγενές, ἰσχυρὸν καὶ ἀκμαῖον, προξύνεται καὶ τίθεται ἐν ἐνεργείᾳ. Καὶ ὅμως οὐδὲν ἀπώλεσεν ἐν τῷ ἔρωτι αὐτοῦ, ἀλλὰ, μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ, διαχέει αὐτὸν ἐπὶ μεγλειτέρου ἀριθμοῦ ἀντικειμένων. Ἄπασαι αἱ μικραὶ ἐκεῖναι χεῖρες, αἵτινες θαπεύουσιν αὐτὸν, ἅπαντα τὰ φιλομειδῆ πρόσωπα, ἐξ ὧν περικυκλοῦται, ἀναμνηστικῶς αὐτῷ τὴν ἐρωμένην του· ἀναγνωρίζει αὐτὴν ἐν τῷ μειδιᾶματι τῶν τέκνων του καὶ τὰ εὐλογεῖ ἐν τῇ ἀθωότητι αὐτῶν. Φεῦ! αἱ χάριτες νέας παρθένου οὐδέποτε διήγειρον γλυκυτέρας παραφορὰς, τῶν ἀρετῶν τῆς μητρὸς τῆς οἰκογενείας! Ὁ ἔρωτος εἶναι εὐδαιμονία διὰ τὴν νεότητά, διὰ τὸ γῆρας, διὰ τὴν αἰωνιότητα!

Ἀγαπήσατε, καὶ οἱ πόθοι ὑμῶν θέλουσιν

ἐκπληρωθῆ· ἀγαπήσατε, καὶ ἔσεσθε εὐδαίμονες· ἀγαπήσατε, καὶ ἅπασαι αἱ δυνάμεις τῆς φύσεως θέλουσι κλίνει πρὸ τῶν ποδῶν σας. Ὁ ἔρωτος εἶναι φλόξ, ἥτις λάμπει ἐν τῷ οὐρανῷ, τῆς ὁποίας τὰ ἀμυδρὰ φέγγη ἀκτινοβολοῦσι μέχρις ἡμῶν. Δύο κόσμοι αὐτῷ ἠνεχώθησαν· διὰ τοῦ ἔρωτος διπλασιάζομεν τὴν ἡμετέραν ὑπαίξιν, διὰ τοῦ ἔρωτος ἀφικνούμεθα μέχρι τοῦ Θεοῦ.

KOPINNA.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

ΑΒΔΗΡΙΤΟΥ ΦΛΥΓΑΡΙΑΙ.

— Οὐφ! με παραζάλισες, ἀδελφή, με τὴν πολυλογίαν σου. Τί ζητεῖς; τί θέλεις ἀπὸ ἐμῆς; Σὺ, καλῶς γνωρίζεις, ὅτι εἶναι προτιμότερα δι' ἐμὲ ἡ σιωπὴ, διότι, ἔχων κακὴν γλῶσσαν πολλοὺς ἐχθροὺς ἀποκτῶ, ἅμα ἀφήσω αὐτὴν ἐλευθέρην νὰ λαλήσῃ. Ἄφες με λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ, ἄφες με, ἐὰν δὲν ἐπιθυμῆς τὴν ζημίαν μου.

— Αἶ, φίλε μου, βλέπω ὅτι πολὺ μικρὰν ἰδέαν ἔχεις περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου, ἐσφαλμένην δὲ περὶ ἐμοῦ. Πρέπει νὰ μάθης καλῶς ὅτι μεταξὺ ἐμοῦ καὶ σοῦ, ὑπάρχει τοιαύτη στενὴ σχέση· δηλ. ἐγεννήθημεν τοιοῦτοτρόπως συνδεδεμένοι, σὺν τῇ δημιουργίᾳ τοῦ Κόσμου, ὥστε οὐτε σὺ, οὐτ' ἐγὼ θυνάμεθα ἀνεξαρτήτως νὰ ἐργασθῶμεν. Πῆμετέρα δὲ ἐργασία ἀποφεύγω νὰ σοὶ ὑποδείξω ποῖα εἶναι, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ ἐξοχος Ἀδελφίτης, Σὺ, δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐμοῦ, τῆς Κοινῆς γνώμης, ἵνα φωτισθῆς. Γνωρίζεις καλῶς ποῖα εἶναι ἡ ἀποστολή σου ἐν τῷ κόσμῳ, καθὼς καὶ ἐγὼ ἐπίσης δὲν ἀγνοῶ τὰ καθήκοντά μου. Ὄστε, φίλον μακρὰν τὸν μανθῶν αὐτὸν τῶν ἐπιφυλάξεων ἔσο τολμηρότερος, ἄφες ἐλευθέρην τὴν λεπτὴν

καὶ δηκτικὴν γλῶσσαν σου καὶ ἐπαναπαύθητι ἀφόβως εἰς τὴν σωμαχίαν μου. Εἶμαι προθυμοτάτη νὰ σὲ υπερασπισθῶ ἐν παντί καιρῷ με θυσίαν ἀνωτέρων τῶν δυνάμεών μου.

— Ἄχ! ἀλώπηξ! πονηρὰ ἀλώπηξ! ἐπιθύμουν νὰ μάθω εἰς ποῖον Σχολεῖον ἔκαμες τόσον καλὰς σπουδὰς.

— Εἰς τὸ γυνικὸν Σχολεῖον τοῦ Κόσμου, φίλε μου, ἐν ᾧ συμπεριλαμβάνεται καὶ ἐκεῖνο τῶν Ἀβδηρίων, ὑπερῷον φησὶ δια τὸ ἄνθος τῶν μαθητῶν του, ὅστις εἶται Σὺ, κηλέμου Ἀβδηρίτα. Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀς ἀφίσωμεν τὰς ἀμοιβαίας φιλοφρονήσεις καὶ ἀς εἰσέλθωμεν εἰς τὸ ἐνδιαφέρον ἡμᾶς θέμα.

— Τέλος πάντων! Τί ζητεῖς παρ' ἐμοῦ; εἰπέ μοι.

— Τί ζητῶ;

— Ναί.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σοὶ ἀποτείνω ἐρωτήσεις, καθὼς εἰς τὰς μαθητρίας ἢ διδασκαλίαν. Ἄς εἶναι. — Εἰπέ μοι πρῶτον, καλέ μου φίλε, κατὰ τὸ ἐπταήμερον αὐτὸ διάστημα, ὅπερ παρήλθε χωρὶς ποσῶς νὰ συναντηθῶμεν, ἐναντίον τῶν ἐπιμόνων ἀναζητήσεών μου, καὶ καθ' ὃ ἀναμφιβόλως περιεπλανᾶσο ἀπὸ παραθύρου εἰς παράθυρον καὶ ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, οὐκ ἀδιάκριτον ἐφαρμόζων ἐπὶ τῶν ὄπῶν τῶν κλειθρῶν καὶ ἐπὶ τῶν χασμάτων τῶν ξυλίνων διαφραγμάτων τῶν οἰκιῶν, εἰς ἃς ἀγνωστὴν τρόπον κατορθώνεις νὰ εἰσχωρῆς, εἰπέ μοι λέγω, τί κινῶν, τί περίεργον, σπουδαῖον ἢ ἀστείον ἔκουσε; ἢ εἶδες; διότι καὶ ἡ ὄρατίς σου ἔχει κάτι τι τὸ ἐξαιρετικόν.

— ὦ! ὦ! ὦ! βλέπω, φιλότατη Κοινὴ γνώμη, ὅτι ζητεῖς ἀκριβῆ ἐξομολόγησιν τῶν πράξεών μου, ἢ μᾶλλον νὰ με καταστήσῃς καταδότην μυστικῶν ξένων, ἅτινα οὔτε μοὶ ἀνήκουσιν, οὔτε δύναμαι νὰ μεταδώσω ἀτιμωρητί.

— Καὶ τὰ ὅποια ὅμως, φίλτατε, ὑπέκλυψας καὶ θέλεις νὰ διατηρήσῃς διὰ σεαυτὸν μόνον. Ἐλα, ἐμπρὸς, μὴ μοῦ ἀρνήσῃς τὴν χάριν αὐτὴν καὶ θά σὲ ἀνταμείψω γενναίως.

— Καὶ ποίου εἶδους ἀμοιβῆν ἐννοεῖς;

— Σὲ γνωρίζω καλῶς, ὥστε νὰ μὴ σφάλω εἰς τὸ εἶδος τῆς ἀμοιβῆς. Γνωρίζω ὅτι ἢ ἢ Ἀβδηρικὴ σου πλεονεξία περιορίζεται μόνον εἰς τὴν περιέργειαν. Τὴν περιέργειάν σου λοιπὸν θὰ ἱκνυποιήσω.

— Τίνι τρόπῳ;

— Ἀνακοινοῦτα εἰς Σὲ τὴν ιδέαν ἣν θέλω, σχηματίσει περὶ τῶν ἀτόμων τῶν ἐνεχομένων εἰς τὰς περιέργους ἀνακλύψεις σου, ἀς σοὶ ζητῶ νὰ μοὶ ἀποκαλύψῃς.

Συγχρόνως δὲ, ἐπειδὴ ὁ φίλος μας ἐκδότης τοῦ Φοίνικος, ὀλίγου συνεργάτας ἔχει καὶ ἐπομένως εὐμενῶς θὰ φιλοξενῆσαι ἐν τῷ φύλλῳ του περιέργον τινα περιγραφὴν, θέλω ἀνταμείψῃ καὶ τὴν φιλοδοξίαν σου, παραδίδων εἰς τὴν δημοσιότητα πάν ὅ,τι θέλεις μοὶ διηγηθῆ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀβδηρίτου φλυαρίαι».

— Πρὸς θεοῦ, φιλότατη Κοινὴ γνώμη, τί θὰ πράξεις; Θέλεις λοιπὸν νὰ καταστρέψῃς τὸν κύριον αὐτὸν, ὃν καλεῖς καὶ φίλον σου; Δὲν ἀναλογίζεσαι λοιπὸν, ὅτι αἱ διηγήσεις μου θέλουν ἀποκαλύψει πράγματα, ἅτινα δημοσιεύμενα θὰ προκαλέσουν πεισματώδη πόλεμον κατὰ τοῦ ἀποτολήσοντος νὰ παραδώσῃ ταῦτα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Κοινοῦ;

Ἄλλοι φίλοι σου, ὡς τὸν ἀποκαλεῖς, θέλει ζημιωθῆ ἐκ τῆς ὕλης ἣν προὔθησαι νὰ τῷ χορηγήσῃς διὰ τὸν Φοινικὰ του, καὶ ἡμέραν τινὰ θέλει σὲ καταρᾶται διότι, κύριος οἶδε, πόσοι τῶν συνδρομητῶν του θέλουν εἰσεθεῖν ἡσυχίας τῶν σκηνῶν ἀς θὰ σοὶ περιγράψω. Λοιπὸν ἄφες τὸν ἄνθρωπον ἡσυχον καὶ μὴ προσθέτῃς

καὶ ἄλλας εὐφλέκτους ὕλας εἰς τὴν ὀλονὲν καιομένην καλύβην του.

— Μείνε ἡσυχος, φίλτατε, οὐδὲν κερὸν θὰ προσενίσωσι εἰς τὸν Φοινικὰ αἱ τοῦ Ἀβδηρίτου ἐξομολογήσεις. Διότι ἐγὼ, ὡς καλῶς γνωρίζεις, δὲν ἔχω ἀνάγκη τῆς δημοσιογραφίας ἵνα διαδώσω εἰς τὸν Κόσμον τὰς ιδέας καὶ πεποιθήσεις μου. Ἐγὼ, ἢ Κοινὴ Γνώμη, ἔχω τὸ ὄργανον τῆς φωνῆς ἀρκούντως ἰσχυρὸν, ὥστε ἐν μιᾷ μὲν στιγμήν νὰ κάμω ν' ἀκουσθῇ ἢ φωνὴ μου ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν ἐπομένως ὅ,τι ἐπιζημιον εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ Φοίνικος, θέλω ἀποκόψῃ ἐκ τῆς διατριβῆς τῆς δημοσιευσομένης ἐν αὐτῷ καὶ τὸ ὅποσον ὅμως, ἄλλως δι' ἄλλων μαθητῶν τῆς Σχολῆς τῶν Ἀβδηρίων καὶ ὑπηρετῶν τῆς φιλότατης σου Κοινῆς Γνώμης θέλω μεταδώσει τοῖς πᾶσι.

— Ἐπιτῶ ἐνδίδω εἰς τὴν ἀπαίτησίν σου, καὶ ἄρχομαι τῆς ἐξομολογήσεώς μου. Σὲ παρακαλῶ θερμῶς ὅμως νὰ μὴ με διακόπτῃς.

— Τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς μου χαρίζω εἰς τὴν ἀκοήν μου.

I

— Λοιπὸν, φιλότατη Κοινὴ Γνώμη, — Συγγνώμην σοὶ ζητῶ μὴ δυνάμενος νὰ σοὶ ἀπονεύσω ἄλλο ἐπιθετόν, παραπλήσιον τῶν ὄσων καθ' ἐκάστην ἀκούω εἰς τοὺς περιπάτους καὶ συναναστροφάς, ὡς τὸ τῆς Δεσποινίδος ἢ Demoiselle, ὡς οἱ ἐξευγενισμένοι τῆς σήμερον συνηθίζουσι, διότι εἶσαι γραῖα δυσειδής — Ἀλήθεια, πόσα ἔτη φέρεις εἰς τὴν ῥάχιν σου;

— Οὐρ! καυμένε καὶ οὐ ἄρες αὐτά...

— Ἄι, καλὰ ἔκατάλαθα ὅτι καὶ σὺ θέλεις νὰ κρύπτῃς τὰ χρονία σου ἀλλὰ εἶσαι γνωστὴ ταῖς πᾶσι καὶ οὐδένα δύνασαι νὰ ἀπατήσῃς. Ἄλλως τε ἔχεις τόσας καρδιαῖς κάψες ὥστε...

— Σὺ, μὲ κατέστησες προσεκτικὴν ἐκ τῶν

προτέρων νὰ μὴ σὲ διακόψω καὶ ἐν τούτοις βλέπω ὅτι ἐξέρχεται μόνος τῶν ὀρίων τοῦ θεματός μας, καὶ, ἵνα μὴ βεβηλώσῃς λησμονήσῃς τὴν Ἀβδηρικὴν σου ἀποστολήν, ἀγρίως νὰ μετέχῃται καὶ ἐπ' ἐμοῦ τὴν...

— Ἐλα, καλὰ, μὴ θυμῶνεις καὶ δὲν ἀναμιγνύομαι πλέον εἰς τὰ Μαθουσιάζια σου ἔτη. Μάθε, ὅτι μεγάλα πράγματα δὲν ἠδυνήθην ν' ἀνακαλύψω. Εἰς οἰκίας δὲν ἠδυνήθην οὔτε τὴν σατανικὴν οὐράν μου νὰ εἰσάξω. Φαίνεται ὅτι πάντες καταπεφοβισμένοι ἐκ τῶν κανονίων ἄτινα ὁ τηλεγράφος καθ' ἐκάστην μὲ ἀναγγέλλει κλειοῦν ἐρμητικῶς τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν των, ἵνα μὴ ὀφθαλμῶς ἀδιακρίτου δυνήθῃ νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τῶν ὅπου μετὰ φροντίδος καταγίνονται εἰς τὴν τακτοποίησιν τῆς μεγάλης ἐμπορικῆς βίβλου των. Εἰς ἐν ἢ δύο ἐμπορικὰ γραφεῖα μόνον ἱεροκρυφίως εἰσεχώρησα, ἀλλὰ ὅ,τι εἶδον εἶναι ὅλως ἀσήμαντα πράγματα ἅτινα δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ σοὶ διηγηθῶ. Ἀφίνω λοιπὸν τὰς κατ' οἶκον σκηνάς καὶ ἔρχομαι εἰς ἄλλας.

Τὴν ἐσπέραν τῆς Παρασκευῆς ἀπυθνήκως ἐκ τῶν πολλῶν ἐκδρομῶν τῆς ἡμέρας, ἐκαθήμην ῥεμβάζων ἐπὶ λιθίνου τινος καθίσματος ἐν τῇ μεγάλῃ πλατείᾳ Αἴφνης, βλέπω παρὰ τὸ πλευρόν μου νὰ καθήσῃ γέροντά τινα, οὐτινος τὸ ἐξωτερικὸν ἐμαρτύρει ἄνθρωπον ὅχι εὐτυχοῦντα. Ἡτένισα βλέμμα ἱερατικὸν ἐπ' αὐτοῦ πεποιθήσῃ ἔχων ὅτι ἢ Ἀβδηρικὴ μου ἐξύνοια ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ γείτονός μου κάτι τι ἄξιον λόγου, πλὴν τὸ σκότος, διότι εἰμῆθα μακρὰν τῶν φανῶν δὲν με εἰδοῦθη. Ἀπελιπθῆς ὅθεν ἀπεφάσισα νὰ λύσω τὴν πένθιμον σιωπὴν ἣν ἀμφότεροι ἐτηροῦμεν καὶ νὰ τὸν προκαλέσω εἰς συνομιλίαν. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ εὕρω καὶ ἀφορμὴν τινα ἵνα μὴ χαρακτηρισθῶ ἀδιακρίτος καὶ ἀφορμᾶς

ώς δύνασαι νὰ γνωρίζης, ἀγαπητή μου. . . κα-
λή μου, ἤθελα νὰ εἶπω, φίλη, εὐκόλως εὐρί-
σκει τις, ὡν ἐκ τῶν Ἀβδῆρων. Ἐτοιμάτας ὅθεν
ἐν σιγᾷ προσηπορήθη, ὅτι δὲν εἶχον πλέον
πυρεῖα καὶ μετὰ τρόπου πλήρους εὐγενείας τῷ
λέγω. — Ἐὰν ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ
δώσητε ἐν πυρεῖον. . .

— α Δυστυχῶς, κύριε, μοὶ ἀποκρίνεται, δὲν
δύναμαι νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Πρὸ πολλοῦ ἔ-
παυσα φροντίζων περὶ πυρεῖων ἔνθεν ἐλλείψε-
ως κελύου.

Ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς του ἠνιόησα ὅτι
ὑπέφερεν ὁ δυστυχῆς. Ἐνυπῆρχε κάτι τι ἐν τῇ
ἀπαγγελσίᾳ τῶν ὀλίγων λέξεων, ὡς μοὶ ἀπύ-
θουεν εἰς ἀπάντησιν τῆς αἰτήσεώς μου, προδί-
δον ἀνθρώπον πύσχογοντα.

Ἡ περιέργειά μου ἐκινήθη ἔτι πλεονέκρον.

— α Κύριε, τῷ λέγω, συγχωρήσατε τὴν
τόλμην μου καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἀπο-
τείνω φιλικὴν τινα ἐρώτησιν.

— α Φιλικήν; Πρέπει λοιπὸν νὰ ἦσθε δυσ-
τυχῆς, καθ' ὅτι εἰς τοὺς δυστυχεῖς, ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον, ἀνευρίσκει τις τὸ εὐγενὲς τοῦτο αἴσ-
θημα. Μόνον οἱ δυστυχεῖς, αἰσθάνονται τὴν ἀ-
νάγκην τῆς φιλικῆς. Μόνον εἰς τὰ χεῖλη τῶν
δυστυχῶν συνήθως πλανᾶται ἡ λέξις αὕτη. Οἱ
εὐτυχοῦντες, οἱ μὴ ἔχοντες χρεῖαν νὰ σκεφθῶ-
σι περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ὁμοίων των, δὲν ἀ-
ναγνωρίζουσι ταύτην, ἢ μᾶλλον θεωροῦσιν αὐ-
τὴν ὡς ἀπλὴν τινα ἔκφρασιν, ἢ ἡμέτερον ἢ παρά-
δοσις, δίκην μύθου διεφύλαξε μέχρι σήμερον.
Μὴ ἄρα καὶ σὺ εἰς τὴν σχολιὰν τῆς δυστυχίας
ὁδὸν περιπλανᾷσαι;

— α Ἰσως.

— α Τότε, φίλε μου, ἐρώτησόν με· θέλω
σοὶ ἀποκριθῆ. Εἶναι ἀνόητον ὁ ἐν τῷ σκότει εὐ-
ρισκόμενος νὰ ἀποφεύγῃ τὴν συναναστροφὴν
τῶν πρὸς αὐτὸν πορευομένων.

— α Ἡ μόνη ἐρώτησις, ἣν ἔχω νὰ σοὶ ἀ-
πευθῶ, ἴσως εἶναι αὐτόχρημα ἀδιακρισία·
πλὴν νομίζω νὰ μοὶ τὴν συγχωρήσης, ἀφοῦ ἄ-
παξ σοὶ ὁμολόγησα ὅτι καὶ ἐν ὁμοίᾳ τῆς
ἰδικῆς σου θέσει εὐρίσκομαι.

— α Μὴ, φίλε μου, μὴ θελήσης νὰ ἐπιμεί-
νης εἰς τοῦτο. Ἡ ἰδική μου θέσις εἶναι τὸσον
οἰκτρά, ὥστε ἀδύνατον σὺ νέος καὶ πλήρης δυ-
νάμεων νὰ περιέλθης.

— α Ἐν τούτοις, ἄνοιξόν μοι τὴν καρδίαν
σου καὶ διηγήθητι τὰς περιστάσεις, αἵτινες σὲ
ᾤθησαν μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου. Λάβε ὑπ'
ὄψιν σου, ὅτι διηγουμένους τις τὰ δεινὰ τοῦ ἀ-
νακουφίζεται· προπάντων δὲ ὅταν οἱ ἀνορα-
ταί του δὲν εὐρίσκονται εἰς ἀνωτέραν αὐτοῦ
μοῖραν.

Δύο δάκρυα παχέα ἐφάνησαν κυλιόμενα ἐπὶ
τῶν παρειῶν τοῦ ἀγνώστου μου, ἀνδρὸς ἐξη-
κοντούτιδος,

— α Φίλε, μοὶ λέγει, ὅ,τι δύναμαι νὰ σοὶ
εἶπω εἶναι ὄχι ἱστορία, ὄχι περιπέτεια, ὄχι
συμβεβηκὸς ἀτυχὲς τοῦ βίου μου. Εἶναι μία ὑ-
βρις κατὰ τῆς τιμῆς μου, εἶναι εἰς χλευασμὸς
πρὸς τὴν ἡλικίαν μου, εἶναι μία ἔλλειψις σε-
βασμοῦ πρὸς τὴν κατάλευκον ταύτην γενεαῖδά
μου, ἣτις βρατάζει τὸ βᾶρος πέντε τέκνων με-
τὰ τῆς μητρὸς των· πέντε κορασίων καὶ μιᾶς
μητρὸς κατακείτου πρὸ τεσσάρων μηνῶν. Ὅ,τι
θέλω σοὶ διηγήθῃ, καλέ μου κύριε, εἶναι αὐ-
τόχρημα ὕβρις πρὸς τὴν Κοινωνίαν ὀλόκληρον,
ἣτις τιμᾶ καὶ ἐγκολποῦται ἀνθρώπους οἵτινες
ὑπὸ τῶν περιστάσεων καὶ τῆς τύχης εἰνοθηέν-
τες συνεσώρευσαν ὄρη χρυσοῦ ἐπ' ὧν ἀξιοῦσι
νὰ θραύηται ἡ πένις Ἀρετῆ! Πρὸ εἰκοσιπεντα-
ετίας, κύριε, διὰ τῆς ἐργασίας ἠδυνήθη νὰ
συντηρῶ ἀξιοπρεπῶς τὴν ἐξαμελῆ οἰκογενεῖάν
μου, καὶ νὰ τηρήσω καθαρὸν τὸ μέτωπον τοῦ-
το, τὸ πλήρες ῥυτίδων σήμερον. Οὐδέποτε ἐν-

θυμοῦμαι νὰ ἀναγκασθῶ νὰ στρέψω πρὸς τὴν
γῆν τὸ βλέμμα ὑπὸ ἐντροπῆς. Ἡ τιμὴ οὐδέ-
ποτε εἰς τὰς διαφόρους πράξεις μου προσεβλή-
θη, καὶ αἰετοτε μεθ' ὑπερηφανείας ἠδυνάμην
νὰ προσβλέπω τοὺς πάντας, διότι πάντων τὸ
σέβας ἐφείλκεν ἢ διαγωγῆ μου. Ἐπέπρωτο
ὅμως εἰς τὰς τελευταίας τοῦ βίου μου ἡμέρας
ἡ σιδηρὰ τῆς δυστυχίας χεῖρ νὰ πέσῃ βαρεῖα
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ αἴφνης ἐκ τοῦ ἡρέ-
μου καὶ ἀρμονικοῦ βίου νὰ περιπέσω εἰς ταρα-
χώδη καὶ βίαιον, ὃν γενεᾶ ἡ στερήσις καὶ ἡ
ἀργία. Κρίνω περιττὸν, φίλε μου, νὰ σοὶ περι-
γράψω τὰς λεπτομερείας τῆς καταστροφῆς μου·
θέλω μόνον σοὶ ἀφηγηθῆ τὸ σκληρότερον ἐπι-
σόδειον τῆς νῦν καταστάσεως μου, ὑπερ μ' ἡ-
νάγκασε νὰ καταρασθῶ τὸν κόσμον ὅλον ὁμοῦ
μὲ τὸν Δημιουργόν του. Φαντάσθητι πατέρα
πρηλίκου πρὸ τῶν ὀρθαλμῶν του ἔχοντα πέν-
τε ἀδύνατα κοράσια καὶ μίαν μητέρα ἀσθενῆ,
στερούμενον δὲ πάντων τῶν πρὸς συντήρησίν
των ἀναγκάων. Φαντάσθητι αὐτὸν ξένον, ἐν
ξένη χώρα, ἄνευ οὐδενὸς προστάτου, ἄνευ ἐρ-
γασίας, ἄνευ ἐλπίδος καὶ κρίνον περὶ τῆς θέ-
σεώς μου. Ἐν τοιαύτῃ θέσει εὐρισκόμενον καὶ
ἐξακολουθῶ νὰ εὐρίσκομαι· ἐξῆλθον δὲ πρὸ ὀ-
λίγου τῆς οἰκίας ἐν ἣ μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ δια-
μείνω ἔνεκεν τῶν γοερῶν φωνῶν τῆς πασχού-
σης συζύγου μου καὶ τῶν θρήνων τῶν πεινῶν-
των τέκνων μου.

— α Πλὴν, ἠδύνασο ν' ἀνεύρης ἀγαθὸν
τινα πατριώτην εἰς ὃν ἐκθέτων τὴν δύσκολον
θέσιν σου. . .,

— α Μὴ πρὸς Θεοῦ βλασφημεῖς! ἄκουσον.
Τὴν αὐτὴν καὶ ἐῖχον ἰδέαν καὶ ὑπὸ τῆς αὐ-
τῆς ἐλπίδος ὀρμηθεῖς, κατέφυγον εἰς τὴν θύραν
ἐνός. Πλὴν. . . Ἄχ! μοὶ εἶναι σκληρὸν, ὑπερ-
μέτρως σκληρὸν νὰ ἐπαναλάβω τὰς λέξεις ὡς
παρὰ τοῦ στόματος τοῦ χυροῦ ἐκείνου ἀνδρα-

πόδου ἤκουσα. Μόλις κατέστηκα εἰς αὐτὸν
γνωστὴν τὴν οἰκογενειακὴν μου κατάστασιν,
καὶ τὰς συμφορὰς αἵτινες ἐπεσώρευθησαν ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς μου. — Ἀρκεῖ, μοὶ λέγει, ἠνιόησα·
ἔχεις ἀνάγκην συνδρομῆς ὑλικῆς. Λάβε ὅμως
ὑπ' ὄψιν σου ὅτι οὐδεὶς ποτὲ κοπιᾷζει ἵνα βί-
πη κατόπιν τὸν χρυσὸν του εἰς τὸν ἀέρα.
Ἡμεῖς μετὰ πολλῶν ἀγῶνων κατορθώσαμεν
νὰ σχηματίσωμεν τὴν ἣν ἔχομεν σήμερον πε-
ριουσίαν· δὲν ἐνοοῦμεν δὲ ποσῶς νὰ σπατα-
λῶμεν ταύτην πρὸς περίθλαψιν κηφῆνων, ὡ-
τινες βασιζόμενοι εἰς τὴν γεννησιδωρίαν μας
προτιμῶσι τὴν ἀεργίαν καὶ τὸν καβιτικὸν βίον.
Εἶναι αἰσχρὸς νὰ βλέπῃ τις ἄνδρα πλήρη υἰείας
νὰ περιέρχεται τὰς θύρας τοῦ ἐνός καὶ τοῦ
ἄλλου δίκην ἐπαίτου. Ἡμεῖς καθήκον ἔχομεν
νὰ στηλιτεύωμεν τὴν διαγωγὴν σας, οὐχὶ δὲ
δίδοντες χεῖματα νὰ σὰς ἐνθαρρύνωμεν εἰς τὸν
τὸν τρόπον τοῦ ζῆν ὃν προτιμᾶτε.

» Ἀπεσβολώθη, φίλε μου, ἐπὶ τῷ ἀκού-
σματι τῶν ἀνωτέρω καὶ κρύψας διὰ τῶν χει-
ρῶν τὸ πρόσωπον διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.
Δὲν εἶχον ἀπομακρυνθῆ πλέον τῶν εἰκοσι βη-
μάτων, ὅτε ἀκούω τὴν φωνὴν ἀραβὸς προ-
σκαλιῦντος με νὰ ἐπαναστρέψω. Πρὸς στιγμὴν
ἐδίστασα, πλὴν ὑποθέσας ὅτι ἡ ἀπελπίσις μου
ἐμάλαξε ἐν καρδίαν τοῦ πλουσίου ἀπεφάσισα
νὰ ἐπιστρέψω.

» Τὴν φωνὴν ταύτην δὲν ἦτο πλέον ἐν τῇ
μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ τραπεζιτικοῦ του κατα-
στήματος. Εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ ἰδιαιτερόν
του γραφεῖον, ἐνθα οὐδεὶς ἠδύνατο ἄνευ προη-
γουμένης ἀδείας νὰ εἰσέλθῃ.

— α Εἰσελθε, μοὶ λέγει, μόλις μὲ εἶδεν
εἰς τὴν θύραν.

» Εἰσελήθον, ἀφοῦ δὲ ὁ ἀραβὸς ἀνεχώρησεν ὑπα-
κούσας εἰς νεῦμά τι τοῦ κυρίου του, μὲ προσεκά-
λεσε νὰ καθήκω εἰς τι κάθισμα ὑπερ εὐρίσκειτο

πλησίον μου. Ὑπήκουσα μηχανικῶς καὶ κηθήτας ἀνέμενον τὴν λίσιν τοῦ γεννηθέντός ἤδη δι' ἐμὲ αἰνίγματος. Μυρίας σκέψεις νοερῶς ἐκμυνον ἄπασαι δὲ κατέληγον εἰς τὸ ἐξῆς συμπέρασμα: Ἴσως εἶχε δίκαιον ὁ κύριος αὐτὸς νὰ μοὶ προφερθῆ κατ' ἀρχὰς τόσον αὐστηρῶς. Κύριος οὐδὲ πόσοι τυχοδιώκται καθ' ἑκάστην τῷ παρουσιάζονται ζητοῦντες βοήθημα τι, ὥστε νὰ ἔχη ἀπυδῆση πλέον καὶ νὰ θέλῃ ἐν τῷ μέλλοντι νὰ χορηγῆ τὴν συνδρομὴν του εἰς ὅσους σχηματίζει πεποίθησιν ὅτι εἰσὶν ἄξιοι τοιαύτης. Ἴσως ἢ συμπεριφορὰ του ἐκείνη σκοπὸν εἶχε νὰ βολιδιοσκοπήσῃ τὴν εὐκρίνειάν μου.

— « Εἶσαι δυστυχῆς λοιπὸν; μοὶ λέγει μετὰ τινα σιωπὴν.

— » Περισσότερον παντὸς ἄλλου ἐν τῷ κόσμῳ.

— « Τὰ πάντα διορθοῦνται.

— » Ὁ Θεὸς

— « Ὁ Θεὸς εἶναι πολὺ μακρὰν ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἀμοιβὴν ἣν ὑπόσχεται καὶ τὴν ὅποιον ἴσως προυτίθετο νὰ μοὶ ὑπενθυμίσης δὲν τὴν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου. Προτιμῶ νὰ συνεννοῦμαι ἀπ' εὐθείας μετὰ τῶν ὁμοίων μου.

Δὲν εἶμαι φίλος τῆς εἰς τρίτα πρόσωπα παραπομπῆς.

Δὲν ἠδυνήθην οὐδὲν νὰ ἐνοήσω ἐκ τῶν λόγων του, ἐπαιμένως ἐτήρησα σιωπὴν.

— « Γνωρίζω, ἐπανάλαβε μετὰ τινα λεπτὰ καθ' ἃ κατεγίνετο ὁ ὑποκριτὴς νὰ συνάψῃ τὰς ιδέας του, γνωρίζω καλῶς τὰ τῆς οἰκογενείας σου

— » Εἶναι δυνατόν! ἀνέκραζα διακλύψας αὐτὸν ἐν παρορᾷ ἣν ἐγέννησεν ἐν ἐμοὶ ἡ ἐλπίς.

— » Μὴ φωνάζεις, μοὶ λέγει, δὲν εἶναι ἀνάγκη φωνῶν. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους αἱ ὑποθέσεις ἢ μάλλον διαπραγματεύσεις, εἶναι φρόνιμον νὰ γίνωνται χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ ὅσον οἶόν τε μυστικώτερον. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου αἱ ὑπο-

θέσεις μένουσι μεταξύ τῶν συναλλοτομένων καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ σχολιάσῃ αὐτάς.

— » Ἔστω! ἀπάντησα μετὰ τινος ἀτολμίας, καθότι δὲν ἠδυνάμην εἰς ὅποιου εἶδους συναλλαγᾶς ἠδυνάμην νὰ ἔλθω μετ' αὐτοῦ τοῦ κυρίου, ἐγὼ, εἰς ἐγκαταλελειμμένον ἀνευ λεπτοῦ καὶ ἄγνωστος.

— » Ἄκουσε. Γνωρίζω καλῶς σοὶ εἶπον τὰ τῆς οἰκογενείας σου καὶ ἐλπίζω νὰ εὐχαριστηθῆς ἐκ τῆς γενναϊότητός μου, εἰς περιπτώσιν καθ' ἣν, φρονίμως ποιῶν, παραιτηθεὶς πάσης γελοίας ἀντιορήσεως ἐπὶ τῶν πρατάσεων ἃς θὰ σοὶ κάμω. Σὲ ἐξάγω τῆς δυσκόλου θέσεως ἐν ἣ εὐρίσκεισαι καὶ σοὶ χορηγῶ τὰ μέσα ἀνέτου συντηρήσεως ἐν ἣ περιπτώσει συγκατατεθῆς νὰ ἐκπληρώσης μίαν μου αἴτησιν.

« Καὶ ἐγὼ ὅστις, οὐδέποτε ἠδυνάμην νὰ ἐμβατεύσω εἰς τοὺς κακοήθεις διαλογισμοὺς τοῦ ἀσελγοῦς αὐτοῦ μεγαλοσχήμου κυρίου, ἔσπευσα μετὰ προθυμίας νὰ τῷ ὑποσχεθῶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀγνώστου εἰσέτι αἰτήσεως.

— » Ἐχεις κόρην ὠραίαν ὡς με ἐπληροφόρησάν. Ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἴδω ὁδήγησον αὐτὴν ταύτην τὴν ἔσπεραν ἐνταῦθα καὶ τὰ 500 αὐτὰ εἰκοσόφραγκα θέλουν εἰσθεῖ ἰδικά σου.

« Κερκυνοὶ ἔαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπιπτε κατὰ τῆς κεφαλῆς μου, ὀλιγότερον ἤθελον θορυβηθῆ.

— » Οὐτιδανέ! ἐνέκραζα ἀναστάς ὡς δι' ἐλαττηρίου. Αἴσχιστε! τοιούτου εἶδους προτάσεις ἀποτολμᾶς νὰ μοὶ κάμῃς; Καὶ σὺ, λοιπὸν, πατὴρ οἰκογενείας, οὕτω ἐχτιμᾶς τὴν τιμὴν τῶν τέκνων τῶν ξένων οἰκογενειῶν; Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρήσῃ.

« Στρέψας δὲ τὰ νῶτα ἐξῆλθον τοῦ πλουσίου ἐκείνου δωματίου ὅπερ ἐπέισθην ὅτι ἐχρησιμευεν ὡς δημοπρατήριον τῆς τιμῆς τῶν πτωχῶν.

Ὅσπερ ὁ ἐνδοκρὺς γέρον ἤγειρε τὴν κεφα-

λήν ἵνα ἴδῃ ὅποιαν ἐντύπωσιν μοὶ ἐπροξένισεν ἡ διήγησίς του, ἐξεπλάγη μεγάλως ἰδὼν με γελῶντα.

— « Γελᾷς; μοὶ λέγει.

— « Γελῶ, τῷ ἀπεκρίθην, διότι γνωρίζω καλῶς ἐγὼ τὴν ἠθικὴν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν.

— Μετὰ πολλὰς καὶ ἐπιμόνους παρακλήσεις ἠδυνήθην νὰ μάθω ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου πατρὸς τὸ ὄνομα τοῦ γενναίου βαθυπλούτου, ὃν κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἔσπεραν συνήντησα ἐν τινι ὑδρικῷ Καφρνεῖῳ θυμᾶζοντα τραγωδιστρίαν τινα ἀρμενίαν εἰς τὸν δίσκον τῆς ὁποίας ἐπιδεικτικῶ τῷ τρόπῳ ἐξήριψε κύλινδρον περιέχοντα 50 εἰκοσόφραγκα.

Τὸν δυστυχῆ γέροντα συνώδευσά μεχρι τῆς οἰκίας του, ὅπου μετὰ πολλοῦ κόπου ἠδυνήθην νὰ τὸν πείσω νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὰς ἐκφράσεις τῆς εὐγνωμοσύνης του, ἃς προὐκάλεσεν ἡ εὐτελὴς προσφορὰ ἐνὸς δεκαφράγκου, στέρησις ἣν ἐπέδωκτον ἐμαυτῷ πρὸς βοήθειαν τῆς πασχούσης οἰκογενείας του.

Αἱ! κυρὰ Κοινὴ Γνώμη, ἰδοὺ ἡ ἀπίτησίς σου ἐκπληρωθεῖσα. Ἐν τούτοις καγὼ θὰ ἐπιμείνω νῦν εἰς τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν.

— Ὅχι δὲ τόσον βιαστικά. Τί διάβολο! ἀκόμη δὲν μοὶ ἀπεκάλυψες οὔτε τὸ δέκατον τῶν ὄσων παρὰ σοῦ ἀξίω. Τὴν ἀμοιβὴν, νὰ περιμείνης εἰς τὸ τέλος τῶν ἀποκαλύψεών σου, εἰς τὸ ὅποσον ἀγνοῶ πότε θὰ φθίσωμαι καθ' ὅτι εἶσαι πῖθος ἐξ οὗ δύναται τι ἀενάως νὰ ἀντλή.

— Δὲν παραδέχομαι τὴν ἐπ' ἀόριστον ταύτην ἀναβολὴν τῆς ἀμοιβῆς μου. Πρέπει νὰ θέσωμεν ὄρια. Κατ' ἐλάχιστον ὄρον ἀπαιτῶ κατὰ περιόδους ὀρισμένους νὰ με ἀνταμοιβῆς.

— Ἔστω μετὰ τὴν δευτέραν διήγησιν τῶν ἀποκαλύψεών σου, θέλω θεραπεύσῃ τὴν περιέργειάν σου. Ἀλλὰ σὲ περικλῶ νὰ ἦσαι σαφέστερος καὶ νὰ μὴ μοῦ κρύπτῃς τὰ ὀνόματα τῶν ἐνεχομένων εἰς τὰς διηγήσεις σου.

— Ἄ! ὄνομα καὶ μὴ χωριό! Ποτέ τοῦτο δὲν θὰ τὸ κάμω. Ἀρκέσθητι εἰς ὅτι σοὶ διηγοῦμαι καὶ μὴ ἀπαιτῆς πλείοτερον.

— Τότε ἀφίνεις τί ἔργον ἡμιτελές. Οἱ ἥρωες τῶν ἀνηθίκων αὐτῶν Κοινωνικῶν σακῶν πρέπει νὰ στυλητεύωνται.

— Κατὰ τὰς περιστάσεις.

• ΟΥΤΙΣ •

Η ΘΝΗΣΚΟΥΣΑ ΚΟΡΗ

ὑπὸ

Ι. Π. ΚΟΚΚΑΛΗ.

Πρωτότυπον.

Δὲν ἐμειδίχ πλέον. Τὸ χρῶμα τοῦ θανάτου ἐζωγρηθή ἐπὶ τῶν ἄλλοτε ραδειῶν παρεῖν της, καὶ στεναγμοὶ ἀλλεπάλληλοι ἐκ τοῦ κεκμηκότος ἤδη στήθους της ἐξήρχοντο.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της θυμβοὶ καὶ ἀκίνητοι ἐμπαύρουσαν, ὅτι ἐλάχιστα σημεῖα ζωῆς εἶχε.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἐστέναζε!

Τί εἶχεν ἡ ὠραία αὕτη κόρη; Μήπως ἐδείλια εἰς τὴν θέαν τοῦ θανάτου; Ἡ μήπως ἀλγυδόνες ψυχικαὶ τὴν ἐσπάραττον;

Ὁ ἱερεὺς, ὅστις εἶχε προσκληθῆ ὅπως τὴν κοινωνήτῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων εἰσήρχετο Ἡ γραῖα, ἣτις ἐπιστάται εἰς τὴν κλίνην της ἐσταθῆ ἐν σεβασμῷ, ἔκαμε τὸν σταυρὸν της, καὶ εἶπε δακρύουσα τῷ ἱερεῖ. — Σπεῦσον.

Ὁ ἱερεὺς σοβρῶς προσῆλθε παρὰ τῆ ἀσθενείας καὶ τῆ εἶπεν ἐν κατανύξει.

— Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου εἴη ἐπὶ σοὶ. Ἐγέρθητι, κόρη μου, ἵνα κοινωνήτῃς τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

— Δὲν δύναμαι, εἶπεν, ἡ νῆα ἐγεροθεῖσα.

— Διατί, κόρη μου;

— Δὲν ἐζωμολογήθην, πάτερ.

— Πάντες δρφίλομεν νά εξομολογούμεθα ἀλλήλοις τὰ παραπτώματά μας.

— Τὸ γινώσκω· ἀλλὰ δὲν εἶχον κανένα νά σᾶς καλέσῃ παρ' ἐμοί. Εἶμι μόνη, ἄπορος κα χάρης εἰς τὴν εὐσπλαγγίνην τῆς θείας Μαριῶς καὶ ἔδειξε τὴν γυναῖκα, ζῶ μέχρις ὥρας, ἄλλως τε πρὸ ἡμερῶν ἤθελον ἀποχιρετήσει τὸν κόσμον, εἶπεν ἡ νέα μετ' ἀδυνατου φωνῆς, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς κλίνης τῆς.

— Ἄλλ' εἶναι καιρὸς ἀκόμη· εἶπεν ὁ ἱερεὺς.

— Τὸ βλέπω, ἀλλ' αἱ δυνάμεις μου ἐκλείπουσι· καὶ ἐπᾶνῆλθεν εἰς τὴν πρώτην τῆς θέσιν ὡχρὰ καὶ πελιδνή.

Ἐο ἱερεὺς, ἔσπευσε νά καλέσῃ τὴν γραίαν, ὅπως βοηθήτῃ τὴν ἀσθενῆ.

— Ἄλλὰ, γέροντά μου, εἶπεν ἡ γραίη, δὲν θ' ἀνθέξῃ πλέον· ὑπέφερεν ἡ δυστυχισμένη τόσο καιρὸ, καὶ τὸ κάτω κάτω, ἔχει νά φάγῃ ἕνα ἡμερῖνουκτο· τὰ παξιμάδια ποῦ τῆς ἔδιδαν ἔτελειώσαν, καὶ τώρα δὲν ἔχω νά τῆς δώσω τίποτε ἄλλο. Ὁ Θεὸς τὸ ζεῦρει πῶς ζῶ καὶ ἐγώ! εἰπέπεν ἐν ἀπογνώσει.

Ἐο ἱερεὺς, ἔμεινεν ἄναυδος ἐπὶ τινὰ στιγμὴν καί,

— Δὲν ἔχει συγγενεῖς, φίλους; ἠρώτησεν.

— Κανένα.

— Πῶς λοιπὸν μένει εἰς τὸν τόπον τοῦτον;

— Κατάμνη, ἀφέντη μου, καὶ τί καλὴ νέα, καὶ ἡσυχία καὶ φρόνιμη ποῦ εἶναι· μετὸ βίψιυό τῆς ἐζούσε καλὰ, καὶ σιμὰ τῆς ἐζούσα καὶ ἐγώ.

— Καὶ εἶπες, ὅτι εἶναι νηστική ἕνα ἡμερῖνουκτο; ἡ δυστυχισμένη! ἐπεφώνησε μετὸ τὸν συγκληνέτως.

— Μάλιστα.

— Εἶναι ἐδῶ σιμὰ κανένα μαγειρεῖον;

— Μάλιστα.

Καὶ ἀμέσως ἀπελθὼν ὁ ἱερεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, παρακειμένην τῇ οἰκίᾳ τῆς ἀσθενοῦς, ἀφῆκε τὸ δισκοπότηρον καὶ ἐπέστρεψε ταχέως μετὰ παιδὸς φέροντος πινακίδα πλήρη ζωμοῦ κρέατος.

Ἡ νέα κατέκειτο ἀναίσθητος, καὶ ἀγωνιώδεις παλμοὶ τὴν ἐτάρασσαν, ἀδυναμία, πείνα, καὶ βίγος.

— Ἀνάθε εἰς τὴν κλίνην, καὶ ἔγειρον ἡσύχως τὴν κόρην. Εἶπε πρὸς τὴν γραίαν.

Ἡ γραίη ἀνέβη, καὶ τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἱερέως ἤγειρε τὴν νέαν, εἰς τῆς ὁποίας τὸ στόμα ἔχυσεν ὀλίγον ζωμόν, ὅστις διύπνισε τὸν στόμαχόν τῆς, καὶ κάπως τῇ ἐπᾶνέφερε τὰς αἰσθήσεις.

Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς. Ἦτένισε τὸν ἱερέα καὶ εἶπεν ἀδυνατῶς.

— Σεῖς εἴσθε, πάτερ μου;

— Ἐγὼ κόρη μου.

— Εὐτυχὴς ἐγώ! Εἶπεν ἡ νέα παραμυθουμένη. Εὐτυχὴς ἐγώ διότι εἰς τὰς τελευταίας τῆς ζωῆς μου στιγμὰς εὐρίσκειται παρηγόριος ψυχὴ, ὅπως μοι ἐπιδαψιλεύσῃ θεραπείαν τινε, διὰ νά μὴ κατέλθω κατὰπικρος καὶ ἀγανακτισμένη εἰς τὸν τάφον. Εὐτυχὴς! ἐψιθύρισε πάλιν.

Ἐο ἱερεὺς τὴν ἠτένισε περικλῶς. Ἐκ τῶν λόγων τῆς νέας συνεποῦ ἐλέαρλλὰ, καὶ εἶπε:

— Μὴ λυπῆσαι, τέκνον, ὅλα θὰ παρέλθωσι· καὶ αἱ εὐτυχίαι καὶ αἱ δυστυχίαι εἶναι δι' ἡμᾶς. Θάρρει.

— Δὲν ἀντέχω, πάτερ, πλέον. Ἐλπίς οὐδεμίαν με στηρίζει. Τὸ θάρρος με ἐγκατέλειψε· Θνήσκω, εἶπε περᾶλυτος.

Ἐο ἱερεὺς συγκλεινημένος, τῇ προσέφερον αὐτῆς τὸν ζωμόν, καὶ αὕτη συνῆλθεν ἐτι μάλλον. (ἀκολουθεῖ)